

JOSKE ZIET HET ZITTEN

Komedie van Luc Kerkhofs

BEZETTING:

(7D – 4H of 6D – 5H) Dubbelrollen mogelijk

ZJANG POPPE: 45

MICHELINE: 45, zijn vrouw

SILKE: 25, zijn dochter

NESTOR: 45, zijn vriend

JENNY: 45, buurvrouw

TANTE NONNEKE: 65, zus van Micheline

JONAS: 30, zijn aanstaande schoonzoon

TINA: 30, minnares van Zjang

MADAM PETIAN: 60, mama van Jonas

MIJNHEER PETIAN: 60, papa van Jonas

DOKTER: huisdokter

DECOR:

Een huiskamer met een grote tafel plus vier stoelen en een divan gericht naar het tv-toestel. Verder staat er nog een dressoir en is het interieur nogal gezellig aangekleed met posturen en bijzettafeltjes.

Fond hebben we een deur naar de keuken en een deur naar de slaapkamers. Links of rechts is er ook een deur naar de hall voorzien.

Ergens centraal en goed zichtbaar staat een urne op de schouw.

EERSTE BEDRIJF

(zaterdag voormiddag)

(Silke zit aan tafel traag te ontbijten en bladert ondertussen door een weekblad. Tante Nonneke ruimt reeds de tafel af. Micheline draagt een werkschort en stoft de postuurtjes af)

SILKE: *(tot Tante Nonneke)* Kunt ge de pot choco nog efkes laten staan alstublieft?

TANTE NONNEKE: Maar 't is al tien uur.

SILKE: Ja, 't is zaterdag en dan slaap ik altijd uit.

MICHELINE: Zijt ge 't leven in België al terug wat gewoon, Fien?

TANTE NONNEKE: Hoe kan dat, ik ben pas gisteren in Zaventem geland.

MICHELINE: Ge zijt toch al eens gaan wandelen en naar de winkel geweest.

TANTE NONNEKE: Ik blijf maar 2 weken, en al maar goed ook want ik kan het hier toch niet meer gewoon worden, zoals de mensen hier leven. Alles gaat hier zo jachtig en snel.

SILKE: Ja, dat zie ik aan u, ik heb mijn ontbijt nog niet binnen en ge ruimt de tafel af.

TANTE NONNEKE: Nee Silke, gij doet twee dingen tegelijk, eten en lezen. De mensen hebben hier geen tijd meer voor elkander en zitten allemaal onder de stress. Deze morgen werd ik aan de kassa van den Delhaize door 3 man voorbijgestoken.

MICHELINE: Ja, dat is nu met die paasdagen hé.

TANTE NONNEKE: Hier in de Westerse wereld vergeten ze te leven. Hier zijn ze oud voor ze 't goed en wel beseffen. Wij hebben in Venezuela tijd zat. Daar helpt iedereen elkander, hier bijten ze elkander de kop af. Alles is zo anders hier. Hier lijkt iedereen rijk en ginder is iedereen arm. Dat is toch niet eerlijk hé. Hier staan alle winkelrekken stampvol, bij ons in Gran Sabana in Venezuela zijn die allemaal leeg.

SILKE: Maar als we dood zijn gaan we toch allemaal naar den hemel.

MICHELINE: Ondertussen is Filomène, de moeder van Zjang ook... *(wijst naar de hemel)* ...vertrokken hé.

TANTE NONNEKE: Ik heb gebeden voor Filomène haar ziel toen ik het nieuws vernam. Zjang was toch niet boos omdat ik niet op haar begrafenis kon zijn?

MICHELINE: Nee, Zjang begrijpt wel dat Venezuela niet bij de deur ligt.

TANTE NONNEKE: *(staat te wachten met het dienblad, tot Silke)* Eet gij die halve boterham nog op? Anders ruim ik alles af.

SILKE: Nee, ik voel me niet zo kiplekker vandaag.

MICHELINE: Ons Silke heeft deze week met de late gestaan.

TANTE NONNEKE: *(tot Silke)* En wat voor werk doet ge?

SILKE: Wafels inpakken, vanaf ik daar kom tot ik naar huis ga. Ik kan geen wafels meer zien.

TANTE NONNEKE: Micheline, weet gij al dat het water van de wc soms blijft lopen?

MICHELINE: Ja, die wc is versleten. Daar is ne nieuwe besteld bij de loodgieter.

TANTE NONNEKE: *(tot Silke)* En hoe is 't met uwe vriend?

SILKE: Met Jonas is alles goed.

TANTE NONNEKE: Wat voor werk doet die?

SILKE: Hij werkt in de kliniek. Hij pakt röntgenfoto's.

TANTE NONNEKE: Wanneer komt Jonas? Ik wil wel eens kennismaken met hem.

SILKE: Vanavond komt die langs.

TANTE NONNEKE: En hoe zijn de ouders van Jonas?

MICHELINE: Madam en mijnheer Petian hebben we nog niet ontmoet.

TANTE NONNEKE: Hoe kan dat?

MICHELINE: Ja, we zouden eigenlijk de ouders van Jonas eens moeten uitnodigen.

TANTE NONNEKE: Ik blijf maar 2 weken in België hé.

MICHELINE: Okee, dan gaan we dat binnen de twee weken arrangeren. *(stoft nu af naast de urne)* En die pot staat hier altijd onder de voet hé...!

TANTE NONNEKE: Is dat euh...?

MICHELINE: Ja, Filomène is gecremeerd en nu staat die hier op de schouw. Zjang wil dat die urne hier blijft staan. Hij praat nog tegen zijn moeder, jaja, als niemand het hoort natuurlijk. Ge kent onze Zjang hé, zo'n bakkes maar met zo'n klein hartje.

TANTE NONNEKE: Zjang is toch ne speciale hé. À propos, zou hij mij deze voormiddag eens naar de pastoor kunnen brengen?

MICHELINE: Zjang heeft vandaag geen tijd want die moet paashaas gaan spelen voor de kinderen uit de buurt. Dat doet hij elk jaar.

TANTE NONNEKE: Deze namiddag is voor mij ook goed.

MICHELINE: Maar Fien, 't is kot in de nacht als die arriveert... *(maakt drinkgebaar)* ...weet ge wel...!

(Silke krijgt plots braakneigingen. Ze holt af naar de keuken)

MICHELINE: Wat is dat toch met dat kind?

TANTE NONNEKE: Dat zal wel op een griepke werken.

(Zjang komt van de keuken)

ZJANG: Micheline, waar ligt mijn paashaas-kostuum?

MICHELINE: In de kleerkast.

ZJANG: Ik hoop dat dat hersteld is van verleden jaar?

MICHELINE: Natuurlijk.

ZJANG: En waarom moet ons Sil zoveel overgeven?

MICHELINE: Ik ben geen dokter, hé Zjang.

ZJANG: Ik heb tegen u toch al gezegd dat gij veel te veel zout gebruikt in 't eten. *(schuift aan tafel)*

(Onder volgend gesprek wil Zjang ontbijten, maar telkens hij brood of boter van het dienblad haalt zet Tante Nonneke dat er weer op)

MICHELINE: *(tot Tante Nonneke)* Heeft Zjang u al iets verteld over de onteigening?

TANTE NONNEKE: Welke onteigening? *(tot Zjang)* Kom vertel op.

ZJANG: *(tot Micheline)* Doe maar, gij kunt het beter uitleggen dan ik.

MICHELINE: Het gaat om héél veel geld. Filomène had nog ergens twee hectare grond liggen en nu wil de stad die grond kopen om daar appartementen te gaan bouwen. Ze hebben al..., hou u vast, ...350.000 euro geboden. Dat is

14 miljoen oude Belgische franken. Weet ge wel hoeveel dat is? De familie Poppe zal binnenkort rijk zijn.

ZJANG: *(tot Tante Nonneke)* Wat doet gij nu...? Moet ik niet ontbijten, nee?

TANTE NONNEKE: Het ontbijt staat al meer dan een uur op tafel.

ZJANG: Ja, en dan...?

TANTE NONNEKE: Gij zijt te laat. *(gooit alles weer op het dienblad)* Een tas koffie kunt ge nog krijgen. *(schenkt koffie uit voor Zjang)*

ZJANG: Is dat koffie...? Dat is precies bruine taar...!

TANTE NONNEKE: Zó drinken wij ginder altijd onze koffie.

ZJANG: Ge zit hier niet in de brousse van Venezuela, hé Fien.

(Silke komt ondertussen van de keuken)

MICHELINE: *(vervolgt)* ...en als dat geld op de rekening staat dan krijgt ons Silke haar eigen nieuwe auto.

SILKE: Ja, ik wil ne groene swift met alles erop en eraan.

TANTE NONNEKE: Werkt Zjang nog steeds bij...

MICHELINE: *(vervolgt)* ...ja, als veiligheidsambtenaar bij Security 4. Als we dat geld hebben dan moet Zjang maar half-time gaan werken, dan kan hij met mij ne keer meer gaan winkelen.

ZJANG: Och, gij zijt zot.

MICHELINE: Maar Zjang Poppe moet als enige erfgenaam z'n handtekening zetten...

SILKE: *(vervolgt)* ...èn hij mag niet sterven de eerste 14 dagen.

ZJANG: Als ik hier geen eten krijg dan is dat al héél dichtbij.

MICHELINE: *(vervolgt)* ...en anders gaat alles naar zijn dochter.

SILKE: Dat ben ik hé...!

TANTE NONNEKE: En hoeveel geld wilt ge aan mij geven om mee te nemen naar de arme kindjes van Venezuela?

ZJANG: Niks...!

TANTE NONNEKE: *(verontwaardigd)* Dat zult ge toch niet durven zeker...!

MICHELINE: *(tot Zjang)* Jawel, we zullen ons Fien ook een deel geven als we getrokken hebben.

TANTE NONNEKE: Hoeveel is dat dan? De helft...?

ZJANG: Teloren gij...!

TANTE NONNEKE: Ge gaat niet afkomen met een aalmoes hé want dan moet ik helemaal niks hebben...!

MICHELINE: We zullen wel zien wat er overschiet. Ik wil ook een zwembad in den hof want dat hebben de ouders van Jonas ook.

ZJANG: Dan moet den hof helemaal opnieuw aangelegd worden?

MICHELINE: Natuurlijk. En er moeten pannen op het dak komen in de plaats van die schalies. En we zullen ne nieuwe mercedes kopen want dat hebben die ouders van Jonas ook. En we gaan een appartement aan de zee kopen want dat hebben de ouders van Jonas ook.

ZJANG: Gij gaat nog niet toekomen met al het geld.

TANTE NONNEKE: Ik wil nu vetrekken. Kan er mij iemand naar de pastoor doen alstublieft?

ZJANG: Nee, er scheelt iets aan onze auto. Er blijft een rood lichtje branden en hij verliest olie.

TANTE NONNEKE: Dan zal ik wel met de velo van Micheline naar de pastoor rijden.

ZJANG: Kunt gij nog wel met de velo rijden?

TANTE NONNEKE: Ja, zoiets leert ne mens niet meer af. *(met dienblad af naar de keuken)*

MICHELINE: *(tot Zjang)* Wanneer gaan wij madam en mijnheer Petian eens uitnodigen? Binnenkort trouwen ze en we kennen de ouders van Jonas nauwelijks.

SILKE: Ikke trouwen...? Dan weet gij meer dan ik.

MICHELINE: Dat kan er toch van komen.

ZJANG: *(tot Silke)* Van wat ziet gij zo bleek, Sil?

SILKE: Misschien wordt gij ook bleek als ge dag in dag uit wafels moet inpakken. Ik ga wat op bed liggen. *(af naar de slaapkamers)*

MICHELINE: Zjang, mag die urne van uw moeder nog niet weg?

ZJANG: Nee, die moet daar op de schouw blijven staan...!

MICHELINE: Jamaar, die pot moet ik elke dag afstoffen en dat is héél vervelend.

ZJANG: Nee Micheline, ik wil dat ons moeder overal bij is.

MICHELINE: Maar ze is al meer dan twee maanden dood.

ZJANG: Laten staan, zeg ik u...! Ik wil dat mijn moeder steeds dicht bij mij is.

MICHELINE: *(zet de urne kordaat voor de neus van Zjang)* Okee, pak ze dan maar mee als ge seffens paashaas gaat spelen...!

ZJANG: En lach daar niet mee alstublieft...!

MICHELINE: En nog iets, hé mijnheer Poppe, wat was dat deze nacht allemaal met u...? Uw moteurke sloeg weer eens niet aan zeker...?

ZJANG: Nee, precies dat mijn moteurke ook zonder olie valt.

MICHELINE: Ja, lach er maar mee. Maar ik ben nog wel een gezonde vrouw hé.

ZJANG: En ik ne gezonde man.

MICHELINE: Neenee, als ge nog geen 50 jaar zijt is dat niet gezond. Het moet hier gaan veranderen. Ofwel gaat gij eens Viagra proberen ofwel maakt gij een afspraak met een seksuologe. Maar ik wil niet meer afgaan als ne gieter zoals de voorbije nacht.

ZJANG: En ik wil zéker gene viagra en zéker niet naar een seksuologe.

MICHELINE: Voilà, mijnheer heeft het weeral opgelost. Ik blijf weer op mijn honger zitten zoals gewoonlijk. Als ge daar met andere vrouwen over spreekt hé dan...

ZJANG: *(onderbreekt)* Gij moet daar niet met andere vrouwen over spreken. En zekers niet met die Jenny van hiernaast. Dat moet hier binnenskamers blijven.

MICHELINE: Okee, als gij me belooft van er iets aan te doen.

ZJANG: Ik zal er eens over nadenken. *(veert recht)* Ik ga mij omkleden in paashaas want ik moet vertrekken. En waar blijft die Nestor weer? Die is nu eens altijd te laat. *(belt met z'n gsm)* - - - Waar zit gij? - - - Hoe, gij gaat behangen? Gij moet hier zijn want we moeten seffens uitrukken als paashaas en gij zijt mijne chauffeur. - - - Oh, ge gaat volgende week pas behangen. Maak maar dat ge sito presto hier zijt. *(haakt in, dan af naar de slaapkamers)*

(Jenny op langs de keuken. Ze heeft een cake bij)

MICHELINE: Dag Jenny. Hebt ge weer een cake gebakken?

JENNY: Jaja, ik sla geen dag over. Vandaag heb ik er appels ingedaan. Eens

proeven, Micheline?

MICHELINE: Seffens.

JENNY: Als buurvrouwen komen wij toch goed overeen hé.

MICHELINE: Dat moogt ge wel zeggen.

JENNY: Is Tante Nonneke er niet?

MICHELINE: Jawel, die is naar de pastoor.

JENNY: Dat is hier nogal iets anders zekers nu Tante Nonneke op bezoek is?

MICHELINE: Ja, elke keer bidden vóór het eten en nà het eten. Daar is Zjang niet mee gediend natuurlijk. En ons Fien laat zich niet doen door Zjang. Ze is nog maar één dag hier en Zjang is al flink gekalmeerd. Ik denk dat hij blij is dat ze maar 2 weken blijft.

JENNY: Wanneer moet Zjang gaan tekenen voor die grond?

MICHELINE: Binnen een goei 14 dagen. Het gaat om veel geld, Jenny. Misschien gaat Zjang wel ontslag nemen op z'n werk.

JENNY: Hij is zot.

MICHELINE: Dat is hier vandaag nog gezegd.

JENNY: Ge moet nog eens aan Zjang vragen wanneer hij z'n coniferen in zijnen hof gaat snoeien. Die zijn veel te hoog en beneden steken de takken al door de schutting. Ik wil vandaag mijnen hof gaan proper zetten en dat lukt niet met die coniferen op de scheiding. Ik heb al eens een tak in mijn kont gekregen en dat deed geen deugd.

(Zjang komt van de slaapkamers met kostuum van paashaas onder de arm)

MICHELINE: Daar is 'm, vraag het hem zelf.

ZJANG: *(gooit het kostuum van paashaas op tafel, dan tot Micheline)* Hier, ge hebt nog werk...!

JENNY: *(onderbreekt)* Zjang, ik moet u dringend spreken.

ZJANG: Nee, ik heb geen tijd nu. *(af naar de keuken)*

JENNY: Wat is dat toch voor ne vent die van u?

MICHELINE: Al sjans dat gij er nog gene hebt.

JENNY: Zo ene gelijk Zjang Poppe...? Nooit van m'n leven. Geef me dan maar 20 kiekens, 10 konijnen, 2 varkens en nen ezel..., maar alstublieft gene vent gelijk die van u.

MICHELINE: Mist gij soms gene vent in uw leven?

JENNY: Soms ja, soms heb ik wel behoefte aan wat tederheid en passie.

MICHELINE: Maar ge zijt bang van de liefde?

JENNY: Zou die Nestor niks voor mij zijn?

MICHELINE: Ja, maar die moet nog helemaal gekneed worden.

JENNY: Wat bedoelt ge met "kneden"?

MICHELINE: Ge moet die venten maken zoals gij ze zelf wilt.

JENNY: Wat doet uwe Zjang hier in huis?

MICHELINE: Niks en dat ben ik kotsbeu. Enkel petanque spelen met de Nestor. En elk jaar met Pasen paashaas spelen en met Kerstmis speelt hij de kerstman. Alleen maar om pinten te kunnen gaan drinken.

JENNY: Dan hebt gij uwe Zjang ook niet goed gekneed?

MICHELINE: Nee, en er is nog meer...! Ik betrouw Zjang niet meer want ik heb vreemde dingen ontdekt. Vreemde berichtjes op zijn gsm, de geur van

Channel 5 op zijn zakdoek waar ook lippenstift-plekken opstaan, veel overuren maken, hij gaat petanquen maar hij vergeet z'n ballen...! Kunt gij mij helpen om Zjang te ontmaskeren?

JENNY: Met veel plezier.

MICHELINE: Kent gij iets van wijn, Jenny?

JENNY: Nee, waarom?

MICHELINE: We zijn van plan om de ouders van Jonas eens uit te nodigen voor een diner en dat zijn mensen van hoge stand, dus dat mag gene prul zijn.

JENNY: Kent gij iets van wijn?

MICHELINE: Nee, ik ook niet, maar ik kan wel doen alsof.

(Onder volgend gesprek komt Zjang van de keuken met een mand eieren)

MICHELINE: *(speels alsof ze wijn proeft)* Ge neemt 'm efkes in de mond, zachtjes bewegen met de lippen, stillekes de tong ronddraaien, beetje zuigen, beetje gorgelen, dan moet de smaak blijven hangen...

JENNY: *(vervolgt)* ...en dan moet alles omhoog komen.

MICHELINE: Maar bij de mijne komt het spijtig genoeg niet omhoog.

JENNY: Toch spijtig dat hij niet omhoog komt hé. Maar dan hebt ge nog de kans om nen andere te pakken. Daar zijn er genoeg te vinden op straat, van die straffe met veel pit en karakter.

MICHELINE: De mijne heeft geen karakter en maar héél weinig pit.

JENNY: Misschien moet 'm eerst nog wat trekken, haha.

(Geforceerd hoestje van Zjang terwijl hij de mand eieren op tafel zet)

JENNY: Okee, ik ga nu beginnen te wieden in mijnen hof. Dat is wel nodig nu tegen Pasen,... *(doelend op Zjang)* ...maar bij sommigen burens hoeft dat blijkbaar niet, daar is en blijft den hof een èchte wildernis.

ZJANG: Waarom kijkt gij nu naar mij...?

JENNY: *(snuift in de lucht)* Wat stinkt hier?

MICHELINE: Dat zullen toch die eieren niet zijn zekers?

ZJANG: Nee, dat is de cake van Jenny.

MICHELINE: De paashaas gaat vandaag nog eens uitrukken.

ZJANG: *(plagend tot Jenny)* Moet de paashaas bij u ook paaseieren brengen of zijt gij stout geweest? Gij kunt de venten niet gerust laten zekers, haha.

JENNY: Och onnozelaar. *(wil er vandoor)*

ZJANG: Hier, ge vergeet nog iets. Uwe cake is niet te eten. *(gooit de cake naar Jenny)*

(Jenny gepikeerd af met haar cake langs de keuken)

ZJANG: Wat was dat daarjust...? Gij had me toch beloofd om met niemand over ons seksleven te klappen...!

MICHELINE: Maar dat ging over wijn proeven, kieke...! Vanwaar komen die eieren?

ZJANG: Ik heb nog nen hoop eieren gevonden van m'n kiekens onder de coniferen.

MICHELINE: Die kunnen daar al twee maanden liggen, zijn die nog wel goed?

ZJANG: De paashaas gaat die ook uitdelen en ik moest mijn rekening binnenbrengen bij de kerkfabriek, dat is dus schoon meegenomen. Kassa kassa.

MICHELINE: Jenny heeft nog eens gevraagd of ge uw coniferen wilt snoeien.

ZJANG: Nooit zal ik die snoeien. Vertel dat maar tegen haar. Die Jenny kan mijne rug op, weet ge dat.

MICHELINE: Wat heeft die Jenny u misdaan?

ZJANG: Die Jenny is 't grootste roddelwif uit de buurt.

MICHELINE: En wanneer gaan we de ouders van Jonas uitnodigen voor nen diner?

ZJANG: Dat is voor later.

MICHELINE: Nee Zjang, daar moet ge niet mee wachten. Binnenkort trouwen ons Silke en Jonas en dan kennen we zijn ouders nog niet eens.

ZJANG: Dat is andere stand, hé Micheline.

MICHELINE: Dat kunnen wij ook als we 't geld van de onteigening hebben ontvangen.

ZJANG: Mijn vader zei altijd: "Kak nooit hoger dan uw gat staat...!"

MICHELINE: En wat scheelt er aan dat kostuum van paashaas?

ZJANG: Dat knijpt te hard tussen m'n benen.

MICHELINE: Natuurlijk, gij zijt 20 kilo bijgekomen tegen vorig jaar.

ZJANG: Waarom hebt gij dat kostuum dan niet groter gemaakt?

MICHELINE: Gij kunt beter op dieet gaan.

ZJANG: En er scheelt nog iets aan die staart.

MICHELINE: Ja, verleden jaar hing uwe staart los en die heb ik ondertussen weer vastgenaaid.

ZJANG: Jaja, maar op de verkeerde plek. De staart staat nu vooraan in plaats van achteraan. Zoudt gij ook eens niet naar ne seksuoloog gaan, haha?

MICHELINE: Lach daar niet mee...! Ik zal dat eens rap herstellen. *(trekt de staart van het kostuum)* Of kan het dit jaar eens zonder staart?

ZJANG: Nee, ik wil ne staart op de juiste plaats. Hebt gij al eens nen haas gezien zonder staart? *(belt met z'n gsm)* Waar blijft gij? - - - - Oh, ge zijt onderweg. Rijdt gij over Brussel of zo...? *(haakt in)*

(Micheline wil ondertussen de garendraad in een naald steken)

ZJANG: *(laat haar plots schrikken)* Boeoeoeoeh...!

MICHELINE: *(haalt zwaar uit)* Dat zult gij vroeg of laat wel eens terugkrijgen...! Ik ga boven naaien. *(af naar de slaapkamers met het paashaas-kostuum)*

(Silke komt ondertussen van de slaapkamers)

ZJANG: Hoe zijn die ouders van Jonas?

SILKE: De pa van Jonas is een toffe, maar zijn ma is des te erger.

ZJANG: Die zal ik wel temmen als ze hier hun voeten onder tafel komen steken.

SILKE: Daar zijt gij niet voor bekwaam. Dat is ne chef, daar staat geen maat op.

(Silke krijgt weer braakneigingen)

ZJANG: Ge moet toch maar eens naar de dokter gaan.

(Silke af naar de slaapkamers. Nestor op langs de keuken. Hij draagt een sportief hoedje)

ZJANG: (*tikt op z'n horloge*) Ge zijt maar een halfuur te laat.

NESTOR: Sorry Zjang, overslapen. Zèg, die Jenny van hiernaast stond in haar voorhof te wieden. Dat is wel een schoon model als ze krom staat hé. Is die nog altijd alleen?

ZJANG: Waarom? Ge wilt die Jenny toch niet binnendoen?

NESTOR: Nee, ik ben single en ik wil dat ook blijven, want met een vrouw zijt ge niks.

ZJANG: Dat klopt, tot ge ze nodig hebt voor de seks, en dan zijn ze plots veel geld waard.

NESTOR: Denkt gij dat die Jenny euh..., met mij..., zo'n beetje zou willen...?

ZJANG: Een vrouw gaat enkel voort op wat de man te bieden heeft aan z'n... (*wijst naar z'n kruis*). Ge moet eens een fatsoenlijke broek kopen, eentje die dààr wat naar voor steekt. Ofwel moet ge daar iets bijsteken dat die indruk wekt. Daar kijken de vrouwen altijd eerst naar hé.

NESTOR: Dat wist ik niet.

ZJANG: De helft van de venten die roken steken daar hun briquet.

NESTOR: Jamaar ik rook niet.

ZJANG: Dan steekt ge daar iets anders hé. Maar man, ge gaat ze niet van uw lijf kunnen houden.

NESTOR: Is dat ècht waar, Zjang...? En wàt moet ik daar steken?

ZJANG: Dat is eender, maar 't moet wat vooruit steken.

NESTOR: Ik zal 't onthouden. Zou die Jenny niks voor mij zijn?

ZJANG: Droomt gij 's nachts graag over spoken en heksen?

NESTOR: Nee.

ZJANG: Dan moet ge daar uw handen afhouden.

NESTOR: Zèg, ge kon op uw werk toch congé krijgen voor vandaag?

ZJANG: Dat zou schoon zijn, dan was ik zó thuisgebleven.

NESTOR: Daar zullen ze bij Security 4 niet mee kunnen lachen.

ZJANG: Och Nestor, werk vindt ge overal.

NESTOR: Noemt gij dat "werken" wat gij daar moet doen? Aan den inkom op een stoeleke gaan zitten.

ZJANG: Soms moet ik twee keer op ne shift de bareel opendoen voor de directeur en dat is alles. Om 10.30h krijg ik de eerste inzinking, om 14.00h de tweede, en om 15.30h de derde. Soms ben ik zelfs te lui om naar huis te gaan.

NESTOR: Ja, veel zal daar niet gebeuren zeker?

ZJANG: Soms wel, ja. Tina is eens aan mijn bareel gepasseerd omdat zij vertegenwoordiger is van bureaumateriaal en toen is er een vonk overgeslagen.

NESTOR: Is er al iets gebeurd tussen u en die Tina?

ZJANG: Natuurlijk.

NESTOR: Oei...!

ZJANG: Het heeft maar één week geduurd, maar 't was wel een heftige week. Ik viel op 5 dagen 5 kilo af.

NESTOR: Ja, 't is precies nog aan u te zien.

ZJANG: Maar wat moet ik nu gaan aanvangen?

NESTOR: Ermee stoppen en opbiechten aan Micheline.

ZJANG: Dat gaat niet meer want Tina is stapelverliefd op mij.

NESTOR: Dat spelleke laten uitdoven, Tina zal dan wel ophouden.

ZJANG: Dat heb ik al geprobeerd, maar Tina houdt niet op. En ik heb al gemerkt dat ze hier regelmatig aan ons huis passeert met haar auto.

NESTOR: Zoudt gij ook niet beter een andere broek kopen, eentje die wat minder naar voor steekt?

ZJANG: Daar is het nu te laat voor.

NESTOR: Hoe zit het nu met die onteigening?

ZJANG: Ik moet binnenkort het contract gaan ondertekenen, maar ik zie er tegenop. Het geld zal in ne wip op zijn. Ons Micheline en ons Sil zagen nu al de oren van mijne kop naar geld. En nu begint Tante Nonneke ook nog.

NESTOR: Daar kunt ge niet onderuit, Zjang.

ZJANG: Misschien zal ik het contract later tekenen en ga ik emigreren naar een ver warm land, helemaal alleen...!

(Nestor haalt ondertussen een lintmeter uit z'n zak en meet enkele muren)

ZJANG: Wat zijt gij van plan...?

NESTOR: Ik moet thuis gaan behangen en uw living is even groot als die van mij. Hoeveel rollen behang hebt gij gekocht, Zjang?

ZJANG: 12 rollen.

NESTOR: Gij komt mij toch helpen want alleen is dat niet zo plezant? Gij inpappen en ik plak 't papier tegen de muur. Okee dat is dan afgesproken.

(Micheline komt van de slaapkamers met kostuum paashaas onder de arm)

MICHELINE: *(tot Nestor)* Daar is mijne halve loodgieter. Zèg, wanneer komt gij die nieuwe wc-pot plaatsen op de badkamer? Dat heb ik u al lang gevraagd, hé Nestor.

NESTOR: Okee, die zal er eerdaags komen. Wat mag dat spelleke kosten?

MICHELINE: Niet te veel.

(Tante Nonneke komt, gekleed in haar jas, van de keuken)

MICHELINE: Zijt gij nu al terug...?

TANTE NONNEKE: Ja, ik had platte band met de velo.

NESTOR: Dag Tante Nonneke. Zijt ge ook weer eens in 't land?

TANTE NONNEKE: Ja, om samen met de familie Pasen te vieren hé.

ZJANG: *(tot Micheline)* Over Pasen gesproken..., is mijn kostuum klaar?

MICHELINE: Ja, ge moogt 't aantrekken.

(Zjang wil z'n broek ter plaatse uittrekken, maar Micheline stopt de naald in z'n kont)

ZJANG: *(pijnkreet)* Auwh...!

MICHELINE: Niet in het bijzijn van tante Nonneke alstublieft!

ZJANG: Moet gij daarvoor die naald in mijn gat steken?

MICHELINE: Dat was poets wederom poets. Kom, ga maar naar de keuken.

(Micheline en Zjang met kostuum paashaas af naar de keuken)

TANTE NONNEKE: De kindjes zullen weer blij zijn als de paashaas weer eens langskomt.

NESTOR: Ja, dat doen Zjang en ik elk jaar.

TANTE NONNEKE: Kunt gij de band van mijne velo repareren?

NESTOR: Nee, want ik moet met Zjang aanstonds vertrekken. Hoe is 't in Venezuela op uwe missiepost?

TANTE NONNEKE: Goed, we breiden elk jaar uit.

NESTOR: Hoelang blijft ge?

TANTE NONNEKE: Twee weken.

NESTOR: Dat is de moeite eigenlijk niet.

TANTE NONNEKE: Och ze kunnen mij daar niet missen. Maar ik hen ook niet. Ik ben één dag in België en ik mis hen al. Zijt gij ondertussen al getrouwd, Nestor?

NESTOR: Nee, daar begin ik niet aan.

TANTE NONNEKE: Mist ge dan geen liefde?

NESTOR: Die vind ik wel bij m'n duiven. Ik werk ondertussen halftime als loodgieter, maar ik klus nog wat bij in 't zwart.

TANTE NONNEKE: Dan komt gij goed aan de kost?

NESTOR: Natuurlijk, ik ben maar alleen.

TANTE NONNEKE: Ik zamel geld en goed in om mee te nemen naar ginder. Misschien kunt gij ook wat sponsors voor de arme kindjes van Venezuela?

NESTOR: Euh..., dat is moeilijk. Maar weet ge, ik heb thuis nog wat oude wc-potten staan, die kunt ge krijgen.

TANTE NONNEKE: Arme mensen hebben geen wc-pot nodig als ze geen eten hebben. Maar geld is ook goed.

NESTOR: (*opent z'n portefeuille*) Ik heb niks dan 50 euro. Kunt gij wisselgeld weergeven?

TANTE NONNEKE: Nee, maar met 50 euro zijn die ook content. (*graait bankbiljet uit z'n handen*) Merci.

NESTOR: Jamaar,...

TANTE NONNEKE: Of wilt ge nog méér geven? Dat kan ook hé.

NESTOR: Neenee, 't is goed zo. (*als Tante Nonneke hem een kruisje op z'n voorhoofd geeft sluit Nestor de ogen*) ... Amen...!

(*Zjang komt verkleed als paashaas van de keuken, gevolgd door Micheline*)

NESTOR: Zjang, waar staan de chocolade-eieren?

ZJANG: In de keuken.

NESTOR: Hebt ge er genoeg?

ZJANG: Natuurlijk. Twee manden vol. Staat uw auto hier dicht bij de deur geparkeerd?

NESTOR: Nee, aan den overkant. Hier stond alles vol.

ZJANG: Kom, we moeten vertrekken.

NESTOR: (*ruikt de slechte eieren in de mand op tafel*) Zjang, die eieren stinken.

ZJANG: Natuurlijk, waar komt een ei uit? Uit het gat van een kieke. We mengen mijn eieren met de paaseieren en er kraait geen haan over. Allé kom, we zijn weg. 't Is hoogtijd, de kinderen staan al te wachten op ons.

NESTOR: Mag ik eens aan het floske van de paashaas tassen?

ZJANG: Van mijne staart blijven hé...!

(*Silke komt van de slaapkamers*)

SILKE: Veel succes, hé pa.

ZJANG: Dat komt in orde, manneke.

SILKE: Ge rijdt toch niet met den auto?

NESTOR: Waarom niet?

SILKE: Allé, ge moet maar 300 meter stappen.

ZJANG: Wordt gij plots ne groene?

SILKE: Ja.

ZJANG: Wel, dan moet gij in 't vervolg ook maar met de velo rijden in plaats van met onze auto.

SILKE: Noemt gij dat nen auto? Dat is een versleten trotinet...!

ZJANG: *(als Tante Nonneke hem nog een kruisje op het voorhoofd wil geven, lacht dat weg)* Weg met die zever hé..., of ik zal eens met mijne staart slagen, haha. *(tot Nestor)* Kom, we zijn riebedebie.

NESTOR: Zie maar dat ge niet met uwe staart tussen de deur zit.

ZJANG: *(speels)* Ik zal u seffens eens met uwe kop tussen de deur steken.

(Bij vertrek van Nestor en Zjang vergeten zij de mand paaseieren op tafel)

NESTOR: *(keert terug)* We zijn onze mand eieren nog vergeten. *(neemt de mand eieren van tafel en dan weer af langs de keuken)*

MICHELINE: *(tot Tante Nonneke)* En dat allemaal voor een paar gratis pinten bier.

TANTE NONNEKE: Waarom is de Nestor niet verkleed?

MICHELINE: Nestor moet chauffeur spelen van Zjang.

(Silke legt zich ondertussen in zetel)

TANTE NONNEKE: Ik wou dat ik dat ook aan de arme kinderen in Venezuela kon geven.

MICHELINE: Dat komt nog, Fien, als wij dat geld hebben van die onteigening.

TANTE NONNEKE: Merci zus, ik dacht wel dat ge mij flink zou sponsoren.

MICHELINE: Maar niks van zeggen tegen Zjang hé. Ik regel hier toch alle bankzaken.

(Plots horen we op de achtergrond het geluid van een aanrijding)

SILKE: *(veert recht uit de zetel)* Wat was dat...?

MICHELINE: Dat heb ik ook gehoord. Dat was buiten op 't straat, nen auto die hevig moest stoppen..., en dan nen bots...!

SILKE: Daar zal toch niks gebeurd zijn zekers...?

NESTOR: *(steekt in paniek z'n hoofd binnen langs de keukendeur)* Micheline, de Zjang...

MICHELINE: Wat is er met onze Zjang...?

(Maar Nestor is weer weg)

SILKE: *(in paniek)* Onze pa...? Wat is er met onze pa...?

JENNY: *(steekt haar hoofd binnen aan de keukendeur, dan in paniek)* Micheline, ze hebben de Zjang omvergereden toen hij de straat overstak...! Daar zit geen leven meer in. Kom rap...!

(Iedereen, behalve tante Nonneke, af langs de keuken. Tante Nonneke slaat een kruisteken en begint te bidden. Men komt met het levenloze lichaam van Zjang binnen via de keuken en men legt hem op tafel. Nestor draagt de mand eieren)

NESTOR: Hij is aangereden door nen auto toen hij de straat overstak.

JENNY: Leeft 'm nog?

TANTE NONNEKE: *(voelt in z'n hals)* Ja, z'n hart klopt toch nog.

NESTOR: Moeten wij geen kunstmatige ademhaling doen?

SILKE: Wie kent dat...?

(Nestor presenteert zich. Hij maakt met een arm van Zjang een pompende beweging)

JENNY: Gaat ge hem oppompen of wàt...?

TANTE NONNEKE: Dat is gene veloband, hé Nestor.

(Men doet het hoofdkapsel van Zjang af)

NESTOR: Hij bloedt aan zijne kop. Volgens mij heeft hij een hersenschudding.

TANTE NONNEKE: Ziet ge wel, hij lachte mij uit toen ik hem nog een kruisje wilde geven.

NESTOR: En al onze chocolade paaseieren kapot zèg. *(geeft de mand aan Micheline)* Enkel deze mand eieren hebben we nog kunnen recupereren.

MICHELINE: Dat is niet erg, het leven van Zjang wèl.

SILKE: Is den ambulance al gebeld?

JENNY: Ja, die heb ik gebeld.

NESTOR: Is 't niet beter om ne veterinaire te bellen? We zitten hier wel met ne paashaas hé. *(stuit op boze blikken)*

JENNY: Ik zal eens gaan kijken of den ambulance er al is. *(af langs de keuken)*

NESTOR: Moet ik dan vandaag Zjang vervangen als paashaas?

SILKE: Nee Nestor, vandaag gene paashaas...!

NESTOR: Doeme toch hé, nu kan ik mijn behangpapier zelf gaan inpappen.

MICHELINE: *(klopt tegen het hoofd van Zjang)* Schatteke, wordt eens wakker. Kent gij mij nog...?

ZJANG: *(wordt wakker, kruipt van de tafel, dan met brede smile en kinderstem)* Ik ben Joske, en wie zijt gij...?

(Vanaf hier zal Zjang zijn rol van "JOSKE" spelen. Te vergelijken met het praten en de handelingen van een zesjarig kind. Hij kan eventueel langs één kant z'n lip nog wat laten hangen en constant met korte pasjes stappen)

MICHELINE: Oeioei, die zit precies in nen andere wereld...!

(We horen de sirene van een ambulance op de achtergrond. Jenny komt van de keuken)

JENNY: Den ambulance is gearriveerd.

TANTE NONNEKE: Kom Zjang, den ambulance is daar al.

ZJANG: Ik heet Joske...!

NESTOR: Oeioei, die gaat niet op één twee drie genezen zijn. Volgens mij zit er ne resort los in zijne kop.

MICHELINE: (*richting Silke*) En wat nu met de onteigening?

SILKE: Onze pa moet dat contract wel eigenhandig ondertekenen, hé ma.

TANTE NONNEKE: Die is zó niet in staat is om te tekenen.

SILKE: En wat dan...?

MICHELINE: Daar gaan onze miljoenen...!

TANTE NONNEKE: (*tot Zjang*) Kom Joske, we gaan nu naar den ambulance.

JOSKE: Dat zie ik wel zitten...!

JENNY: Erg hé.

JOSKE: Kan iemand mij een polleke geven alstublieft?

(Men leidt Zjang af langs de keuken. Iedereen volgt)

TWEEDE BEDRIJF

(een week later)

(Silke ligt in de zetel te slapen. De radio speelt zacht. Jonas komt binnen, doet z'n jas uit en zet de radio uit)

JONAS: *(kust Silke liefjes)* Dag schatteke. Hoe is 't met u? Al wat beter?

SILKE: Niet echt.

JONAS: Ik heb een snipperdag genomen. Goesting om vandaag eens te gaan shoppen?

SILKE: Nee Jonas.

JONAS: Geen goesting in een nieuw kleedje, of iets anders? Ge zegt 't maar. Jonas trakteert.

SILKE: Jonas...?

JONAS: *(luistert niet en vervolgt)* ...en achteraf ergens een gezellig etentje bij kaarslicht, met ons twee?

SILKE: Jonas, luister nu toch eens naar mij...!

JONAS: Wat is er schatteke? Ge zijt zo gespannen?

SILKE: Ik ben overtijd.

JONAS: Hoe...? Nee, we hebben nog tijd genoeg. De winkels zijn tot zes uur open.

SILKE: Jonas, ik ben overtijd met mijn regels.

JONAS: Oei...!

SILKE: Stel dat ik euh..., stel dat ik zó ben...

JONAS: Jamaar, ik ben zó niet, Silke.

SILKE: Hoe...?

JONAS: Ik bedoel..., *(aarzelend)* ...ge bedoelt toch niet dat gij... *(voelt aan haar buik)*

SILKE: Ik heb nog geen volledige zekerheid, maar het gaat wel die kant uit.

JONAS: Gij pakt de pil toch?

SILKE: Jamaar niet alle dagen. Soms vergeet ne mens dat wel eens hé.

JONAS: *(fier)* Stel u voor zeg, wij papa en mama van ne zo'n kleine petieterig spruitje.

SILKE: Ik zal deze week eens een zwangerschapstest gaan kopen bij den apotheker.

(Jonas kust Silke)

SILKE: Jonas, wat zoudt ge ervan denken om uw snor eens te laten staan?

JONAS: Ik met een snor? Dat gaat kriebelen onder mijn neus hé.

SILKE: Naar 't schijnt is dat vele plezanter bij het kussen. En dat is vele mannelijker.

JONAS: En wat voor een snor had ge graag gewild? Zo'n weerborstel als Albert Einstein of een klein smal Clark Gable-snorreke?

SILKE: Begin maar met een kleintje. Ziet ge mij nog graag?

JONAS: Natuurlijk poezewoefke. Ge moet daar niet aan twijfelen.

SILKE: Soms vraag ik mij af of ik niet te min ben voor u. Gij hebt gestudeerd, gij hebt een goei job op de radiografie in de kliniek, ge verdient veel geld en ik, wat doe ik? Ik pak maar wafels in van 's morgens tot 's avonds. Uw ouders zijn stinkend rijk en die van mij...

JONAS: (*onderbreekt*) Dat heeft er allemaal niks mee te maken, Sil. Ik hou van u en de rest interesseert me niet.

SILKE: Wat gaan madam en mijnheer Petian zeggen als ik zwanger ben?

JONAS: Onze pa gaat heel content zijn. Ons ma daarentegen, dat weet ik niet hoe zij gaat reageren. Hebt ge er al iets van tegen uw ma gezegd.

SILKE: Nee.

JONAS: Waar is die trouwens?

SILKE: Die is samen met Tante Nonneke onze pa halen van de kliniek.

(De telefoon rinkelt. Silke neemt op)

SILKE: (*door hoorn*) Bij Poppe. - - - Meneer, ik begrijp dat gij verzekeringsagent zijt, maar ge moet terugbellen als mijne pa thuis is. - - - Die kan elk moment arriveren. (*haakt in*)

JONAS: Hoe is 't nu met uwe pa na een week kliniek?

SILKE: Nog steeds hetzelfde. Hij heeft geluk bij een ongeluk. Hij had dood kunnen zijn.

(Gestommel in de keuken)

SILKE: Ik geloof dat ze net thuiskomen.

(Micheline en Tante Nonneke komen binnen. Ze zijn nog in hun jas gekleed)

MICHELINE: Dag Jonas.

JONAS: Dag Micheline. En dat is Tante Nonneke zeker.

TANTE NONNEKE: Aangenaam. (*schudt handje*) En welkom in de familie.

SILKE: (*tot Micheline*) En...?

MICHELINE: Nog altijd hetzelfde hé. Geen beterschap.

SILKE: Ze hebben daar deze week toch onderzoeken gedaan?

TANTE NONNEKE: Jaja natuurlijk, maar ze weten nog niks.

SILKE: Ofwel willen ze ons niks zeggen.

MICHELINE: Jamaar en die mankeert anders niks hé, alleen een probleem in zijne kop. Buiten een klein schrammeke had die niks.

TANTE NONNEKE: Een schrammeke met grote gevolgen.

JONAS: En wat zegt hij er zelf van?

MICHELINE: Jonas, onze Zjang herkent ge niet meer. Dat is een kind van zes jaar geworden.

JONAS: Is dat echt? Herkent hij u nog?

MICHELINE: Hij denkt dat ik zijn make ben. En dat kan niet want die zit daar in die pot op de schouw. (*ad urne*)

TANTE NONNEKE: Zjang mag ons Heer op z'n blote knieën danken dat hij nog leeft. Ik zal straks een kaars aansteken voor hem en tien Onze-Vaders bidden. Dat is het enige wat wij kunnen doen.

MICHELINE: De Huisdokter komt seffens ook nog langs, heeft ze gezegd. Misschien weten we dan meer.

SILKE: De verzekeringsagent heeft ook al een paar keer gebeld. Ik heb hem gezegd dat hij moest terugbellen als gij thuis waart. Waar is onze pa nu?

MICHELINE: Die is boven andere kleren aantrekken. Ik zal hem eens gaan helpen, want daar zijn we nog niet mee aan de nieuw patatten, vrees ik. *(trekt haar jas uit en gaat naar de slaapkamers)*

TANTE NONNEKE: *(trekt ook haar jas uit)* En hoe is 't met jullie? De liefde tussen twee mensen is toch iets schoon hé. Ons Heer heeft het leven goed in elkaar gestoken. Misschien moet ge maar eens naar de mis gaan om Hem te bedanken dat ge elkaar zijt tegengekomen.

SILKE: Dat gaat niet want Jonas moet soms op zondag werken.

TANTE NONNEKE: Hoelang zijn jullie nu al verloofd?

SILKE: Een paar weken na dat gij hier de vorige keer op bezoek waart zijn wij elkander tegen 't lijf gelopen.

TANTE NONNEKE: Dat is al nen hele tijd. En al eens aan trouwen gedacht?

JONAS: Jaja, dat is iets voor dit jaar, denken we...

SILKE: *(vervolgt)* ...maar we moeten nog een datum vastleggen.

(Nestor stoot binnen van de keuken)

NESTOR: Kan er iemand komen helpen alstublieft?

SILKE: Waarmee?

NESTOR: Om die nieuwe wc-pot uit het koffer van mijnen auto te halen.

SILKE: Is die zo zwaar?

NESTOR: Amaai niet.

SILKE: Jonas, gaat gij eens mee met de Nestor?

JONAS: *(voelt reeds aan z'n rug)* Jammaar Silke, ik...

SILKE: *(onderbreekt luider)* Jonas...!

JONAS: Okee.

(Jonas met Nestor af langs de keuken)

TANTE NONNEKE: Er zit toch geen haar in de boter tussen u en Jonas?

SILKE: Nee, waarom?

TANTE NONNEKE: Gij zijt precies zo slecht gezind. Komt dat door de toestand van uwe pa?

SILKE: Ja, dat ook al. Het zit me allemaal een beetje tot hier.

TANTE NONNEKE: Dat zal wel beteren, als ge getrouwd zijt.

SILKE: Denkt ge.

TANTE NONNEKE: En als ge getrouwd zijt moet ge maar rap beginnen aan kindjes, daar maakt ge iedereen van de familie gelukkig mee. Volgens mij hebt ge het groot lot gewonnen met die Jonas. Hij is ne lieve en gediensstige jongen.

SILKE: Dat klopt. Jonas is wel héél slim in wiskunde en talen, maar op menselijk gebied moet hij nog veel leren. Hij is te goedgelovig. Op zijn werk maken ze hem veel wijs en Jonas gelooft dat allemaal.

TANTE NONNEKE: Ik denk dat ge allebei héél gelukkig gaat worden als man en vrouw.

SILKE: Daar doen we 't toch voor, hé Tante Nonneke.

TANTE NONNEKE: Ge vergeet toch niet dat seks vóór het huwelijk een zonde is?

SILKE: Natuurlijk niet.

TANTE NONNEKE: Dat is de verboden vrucht. Als ge getrouwd zijt hebt ge nog tijd genoeg voor die dingen. Als ongetrouwde jonge vrouw moet ge ervoor

zorgen dat hij van uw lichaam blijft.

SILKE: Jamaar, dat doet Jonas wel. *(hoestje)*

TANTE NONNEKE: Méér dan kussen hoeft er niet te gebeuren vóór ge getrouwd zijt hé.

SILKE: Neenee, dat weet ik ook wel. *(krijgt weer braakneigingen)* Ik moet precies weer gaan overgeven.

TANTE NONNEKE: Hebt gij iets verkeerd gegeten? Als seffens den huisdokter komt dan...

(Silke holt met braakneigingen af naar de slaapkamers. Nestor en Jonas komen via de keuken met de zware wc-pot mèt deksel binnen en plaatsen die ergens aan de kant op de grond. Hij en Jonas krijgen pijn in de rug)

NESTOR: *(vloekt)* Godvermiljaar, dat is ne zware zèg...! *(als Tante Nonneke een kruisteken slaat)* Oh sorry.

JONAS: Amaai mijne bult, straks moet ik zelf nog röntgenfoto's laten maken van mijne rug.

TANTE NONNEKE: Waarom maken ze die dingen toch zo zwaar?

NESTOR: Hoe goedkoper, hoe zwaarder. En ik kan het weten want ik ben al 30 jaar loodgieter. Het mocht niet veel geld kosten van Micheline, dus zit ge hier met ne zware joekel.

TANTE NONNEKE: Jamaar die wc-pot mag hier niet blijven staan hé, die moet naar boven op de badkamer.

NESTOR: Wie gaat die zware kerel langs den trap naar boven dragen? Ikke niet hé.

JONAS: Straks zal Zjang wel helpen.

TANTE NONNEKE: Zjang...? Vergeet dat maar, Zjang die kan niks meer.

NESTOR: Is 't zo erg?

TANTE NONNEKE: Ja. Gedaan met paashaas te spelen. Hij heeft het verstand van een klein kind.

NESTOR: Dat had de Zjang vroeger ook al.

TANTE NONNEKE: Ik wil maar zeggen dat hij niet veel meer kan.

NESTOR: Dat zegt altijd niks. Ne goeie maat van mij is kogelstoter, hij verloor z'n arm bij een accident en wat dacht ge..., die is nu provinciaal kampioen kogelstoten.

JONAS: Een neef van mij is poolstokspringer, hij speelde een been kwijt en nu springt 'm ineens nog hoger. Hij zit nog 20 cm onder het Belgisch record.

NESTOR: Ne nonkel van mij was lasser, tot hij met zijne kop tussen een machien zat, resultaat: zijne kop kwijt zèg.

TANTE NONNEKE: En dood...?

NESTOR: Nee, hij is nu burgemeester van Achterbroek.

TANTE NONNEKE: Goed, laat die wc-pot dan voorlopig hier maar staan. Ik heb ooit eens ergens gelezen dat een wc-pot in de living geluk brengt.

JONAS: Staat dat in de bijbel of zo, haha?

TANTE NONNEKE: Lach maar niet met 't geloof. Zjang heeft dat verleden week ook gedaan, en ge moet eens kijken hoe hij eruit ziet. *(imiteert stem van Joske)* ...Ik heet Joske...!

(Micheline komt met Zjang van de slaapkamers. Zjang is nu getransformeerd in "JOSKE". Hij draagt de outfit van een zesjarig kind,

korte broek met bretellen, hoge sportkousen en een koerspetje met de klep omhoog)

MICHELINE: Hier zijn we ermee, hé mannekes. Kijk maar eens wat schoon kleren ons Joske gekozen heeft.

JONAS: *(vol verbijstering)* Is dat Zjang Poppe...? *(tot Joske)* Dag Zjang, hoe is 't?

JOSKE: Ik heet Joske. Wie zijt gij?

JONAS: Ik ben Jonas, de verloofde van uw dochter.

JOSKE: Hebt gij snoepkes bij?

JONAS: Oeioei..., dat is nog erger dan ik dacht.

NESTOR: *(ad Zjang)* Veel verschil met vroeger is er niet hé.

MICHELINE: *(berispt)* Zal 't gaan ja!

NESTOR: *(ad wc-pot)* Micheline, hij is gearriveerd hé.

MICHELINE: Kunt ge die boven op de badkamer placeren?

NESTOR: Nee.

MICHELINE: Hoe nee?

NESTOR: Nee, hij is te zwaar. En we hebben het allebei al in onze rug.

MICHELINE: Ge kunt dat ding toch hier niet in de living laten staan?

NESTOR: Och, dat komt wel in orde, maar ge moet tegen het wachten kunnen.

MICHELINE: Wat gaan de mensen zeggen?

NESTOR: Zet er ondertussen maar wat bloemen in. Niemand die het zal merken.

(Joske niest enkele keren)

TANTE NONNEKE: Micheline, Joske heeft een snottebel.

MICHELINE: Ik denk dat hij met een valling zit.

JOSKE: Ja, ik heb met het poepeke bloot gelegen.

JONAS: *(snuift in de lucht)* Wat stinkt hier...? Heeft Joske in z'n broek gedaan?

JOSKE: *(haalt eerst diep adem)* Néééé...!

JONAS: Moet ge die ook nen andere pamper aantrekken?

MICHELINE: Dat zal toch niet waar zijn zeker!

TANTE NONNEKE: *(tot Joske)* Als ons Joske pipi of kaka moet doen dan moet hij dat op de wc doen hé. Verstaan Joske...?

JOSKE: Dat zie ik wel zitten.

JONAS: Wat stinkt hier dan...?

NESTOR: *(steekt zijn wijsvingertje op)* Ik heb gisteren teveel bonensoep gegeten, sorry.

JONAS: Dat is gevaarlijk tegenwoordig. Als ge dat op straat doet dan krijgt ge een GAS-boete.

TANTE NONNEKE: Moet ge daar tegenwoordig in België al voor betalen?

MICHELINE: GAS-boete is tegen den overlast, Fien.

JOSKE: *(bij de urne, dan tot Micheline)* Wat zit er in de pot op de schouw?

MICHELINE: Dat is uw mama, Joske.

JOSKE: Dat versta ik niet.

TANTE NONNEKE: Wacht Micheline, ik zal hem dat wel eens uitleggen. *(tot Joske)* Uw mama is doodgegaan, en nu hebben ze in deze urne gestopt.

JOSKE: Kan die daar in...?

TANTE NONNEKE: Ja, maar ze hebben haar eerst gecremeerd in de oven.

JOSKE: Hoort die mij nog als ik roep...? *(schudt met de urne en roept)* Make...?

(legt dan zijn oor te luisteren tegen de urne) Ze antwoordt niet.
TANTE NONNEKE: Ah nee...! Wacht...! *(opent de urne)* Ziet ge haar zitten?

(Joske ruikt aan de inhoud en niest plots in de urne waardoor er een stofwolk uitvliegt, recht in het gezicht van Tante Nonneke)

JOSKE: *(met binnenpretjes)* Gaat gij Zwarte Piet spelen?

(Tante Nonneke reinigt haar gelaat)

JOSKE: *(tot Micheline)* Make, ik wil spelen met een autoke.

MICHELINE: Maar wij hebben geen speelgoed, Joske.

JONAS: Ik zal thuis wel eens op de zolder kijken, daar ligt nog wel iets van mij toen ik klein was.

MICHELINE: *(haalt een schetenkussentje uit het dressoir)* Hier, speel hier maar mee. *(tot de rest)* Dat is nog een schetenkussen van op het personeelsfeestje van Zjang.

(Joske test het onmiddellijk uit. Silke komt van de slaapkamers)

SILKE: En wat vindt ge nu van onze pa, Jonas...?

JONAS: Dat is inderdaad gelijk een kind van zes jaar.

SILKE: Dat hadden wij ook al gezien. Wat kunt ge daar aan doen?

JONAS: Hem binnendoen in een gesticht voor gestoorde kinderen.

SILKE: Zèg, dat is wel mijne pa hé...!

(Joske plast ondertussen in de wc-pot, met z'n rug naar het publiek)

NESTOR: Kijk daar, hij is de nieuwe wc al aan 't testen.

TANTE NONNEKE: *(berispt)* Niet doen, Joske. Dat mag niet hé. Allé, steek dat dingske terug in uw broek.

JOSKE: Dat kan ik niet. Kunt gij dat doen?

TANTE NONNEKE: Maar daar begin ik niet aan hé.

(Joske maakt kloksgewijs ronddraaiende beweging met z'n heupen en beleeft er plezier aan)

TANTE NONNEKE: Wat zijt gij aan 't doen?

JOSKE: *(ad kruis)* Kijk, 't is just een vliegerke...!

MICHELINE: Stop daar maar mee of moet ik poepekets doen...!

JOSKE: *(beweegt z'n heupen nu in tegenovergestelde richting)* Kijk, nu vliegt hij naar de andere kant...!

MICHELINE: Joske, hou daar alstublieft mee op! Als ge niet wilt luisteren dan zet ik u seffens in den hoek hé...!

(De deurbel rinkelt)

MICHELINE: Dat zal de huisdokter zijn.

SILKE: Ik zal wel gaan opendoen.

(Silke af naar de hall. Joske legt stiekem het schetenkussen op het deksel van de wc-pot. Silke komt binnen met de huisdokter. Zij is van het strenge type, draagt een zwarte bril met confituurpotglazen)

HUISDOKTER: Goeiemiddag iedereen.

NESTOR: Ik heb een verschot in mijne rug.

JONAS: Ik ook.

TANTE NONNEKE: En Silke voelt zich ook al niet lekker.

HUISDOKTER: *(streng)* Iedereen zitten en zwijgen alstublieft...! Ik kom alleen voor Zjang Poppe.

(Micheline, Tante Nonneke, Silke en de Huisdokter zetten zich aan tafel. Jonas heeft geen plaats meer en gaat dan maar op het deksel van de wc-pot zitten, waar het schetenkussen onmiddellijk z'n werk doet)

HUISDOKTER: *(fronst de wenkbrauwen)* Hebt gij soms nog ergens last van...?

(Jonas gaat dan gegeneerd in de zetel zitten)

HUISDOKTER: *(tot Joske)* Kom eens hier. *(Joske komt tot bij haar)* En hoe is 't met Zjang?

JOSKE: Ik heet Joske. Hebt gij snoepkes bij?

HUISDOKTER: Ja in mijn kabas. Doe uwe mond eens open. Zeg eens aaah...!

MICHELINE: Dat gaat die nooit doen.

HUISDOKTER: Oh nee? Kijk dan maar eens. *(stamp op z'n voet)*

JOSKE: *(opent z'n mond, dan pijnkreet)* Aaaaah...! *(en nog sneller zit de Huisdokter met een stokje in z'n mond)*

(Joske zal verder met het houten stokje spelen)

MICHELINE: Wat mankeert Zjang, dokter?

HUISDOKTER: Luister, na heel wat onderzoeken op de hersenen van Zjang heeft men wel iets gevonden. Hij heeft LEUKODYSTROFIE, dat is een uiterst zeldzame neurologische aandoening die de hersenen aantast waardoor volwassen mensen terug kinds worden. Dit probleem kan maanden duren.

SILKE: Hoe moet het nu verder?

HUISDOKTER: Ik zal Zjang twee maanden ziekenkas voorschrijven, dan zal dat wel over zijn. Ik ga hem nu efkes verder onderzoeken. Okee Joske?

JOSKE: Dat zie ik wel zitten.

HUISDOKTER: Uw trui omhoog alstublieft. *(gebruikt haar stethoscoop voor het onderzoek)*

JOSKE: *(roept plots in het plaatje)* Boeh...!

(Huisdokter schrikt zich te pletter en maakt aanstalten om weer in te pakken)

TANTE NONNEKE: Jamaar dokter, Silke is ook ziek.

SILKE: Neenee, dat is al over hoor.

HUISDOKTER: Okee, dan spring ik volgende week nog eens binnen.

MICHELINE: Kan dat niet wat vroeger, dokter?

HUISDOKTER: Nee, uw echtgenoot moet genezen, ikke niet hé. Nog een goeiedag allemaal.

(Silke laat Huisdokter af langs hall en keert weer)

MICHELINE: En wat nu...?

SILKE: Wat als onze pa zo blijft...? Dan gaat hij niet eens z'n kleinkinderen kennen.
(stuit op nieuwsgierige blikken) Allé ik bedoel, als er die ooit komen hé.

MICHELINE: Luister eens goed allemaal, niemand... en daar bedoel ik mee "niemand" buiten ons mag weten dat Zjang terug kinds is geworden. Verstaan allemaal? De huisdokter heeft gezegd dat dit wel vanzelf zal stoppen. Er mag dus tegen niemand gezegd worden dat Joske mijne vent is want daar val ik mee in affronten. En ook niks tegen Jenny van hiernaast zeggen hé.

SILKE: Nee, die zal dat wel merken.

MICHELINE: Dat is niet zeker.

TANTE NONNEKE: We staan hier dan wel te liegen hé.

SILKE: Tante Nonneke, hier in België mag dat wel eens ne keer.

(Joske speelt ondertussen nog steeds met het houten stokje)

JONAS: Is 't plezant, Joske?

JOSKE: Ja. Speelt gij mee?

JONAS: Nee, vraag dat maar aan uw make.

JOSKE: *(tot Micheline)* Make, wilt gij met mij spelen?

MICHELINE: Precies dat onze Zjang iets weg heeft van Joske Vermeulen van de Trammesantlei.

NESTOR: Ik vraag me af of Zjang nog ooit zal kunnen petanquen.

JONAS: Dat geloof ik niet.

NESTOR: Willen we eens testen? Waar liggen zijn petanqueballen, Micheline?

MICHELINE: In den dressoir.

(Men haalt de petanqueballen tevoorschijn, maar Joske wil al meteen een metalen bal weggooien boven z'n hoofd)

NESTOR: Nee, niet doen, Joske! Seffens nog tegen make hare kop.

JOSKE: Dat is nikske, dan ga ik wel een ander make zoeken.

MICHELINE: Allé wat moet ik daar nu mee beginnen...?

JONAS: Breng hem naar Kind en Gezin.

TANTE NONNEKE: Ach, laat hem toch doen en gewoon kind zijn.

SILKE: Dat is 'm al eens geweest, hé Tante Nonneke, 40 jaar geleden.

JONAS: Kom Joske, kom maar eens op mijne schoot zitten. *(Joske zet zich op z'n schoot)* En vertel eens tegen nonkel Jonas wat er allemaal gebeurd is met de tuut-tuut.

JOSKE: De tuut-tuut komt en is tegen mij gereden, bang-boem-pataat...!

JONAS: En hebt gij zeer aan uw kopke?

JOSKE: Ja, een beetje. Gij ook?

JONAS: Nee, ikke niet. En waar doet het nog zeer?

JOSKE: Hier en daar en hier. Bij u ook?

JONAS: Nee, kom laat eens zien waar dat 't nog zeer doet.

SILKE: *(als Joske z'n broek wil afstropen, tot Jonas)* Pas maar op, straks vliegt ge nog in den bak voor pedofilie hé.

NESTOR: Allé, dan ga ik maar eens door hé. Saluut. *(af langs de keuken, maar hij keert onmiddellijk weer)* Pas op, Jenny is op komst...!

MICHELINE: *(snel tot allen)* Iedereen gewoon doen alsof er niks aan de hand is hé!

(Joske wordt onmiddellijk verstopt achter de zetel)

SILKE: *(verwittigend tot Joske)* En daar blijven zitten hé...!

(Jenny komt binnen langs de keuken. Ze heeft een cake bij en ze mankt lichtjes)

MICHELINE: Wat scheelt er, Jenny?

JENNY: Och ik heb een splinter in mijne voet zitten, door in mijnen hof te werken. Iemand goesting in een stukje cake?

SILKE: Wat zit erin?

JENNY: Deze keer rozijnen. *(ziet de wc-pot staan)* Wat staat dat ding hier te doen? Zit er iemand met diaree? Zèg, en hoe is 't met de Zjang?

SILKE: Goed.

JENNY: Is hij al thuis van de kliniek? *(de ene helft antwoordt "ja" en de andere helft "nee")* Jamaar, wat is 't nu...? *(de ene helft antwoordt nu "ja" en de andere helft "nee")*

MICHELINE: Ja, hij is thuis.

JENNY: Waar is 'm?

JONAS: Dat weten we niet.

JOSKE: *(komt plots met z'n hoofd tevoorschijn)* Piep, ik zit hier achter de zetel!

JENNY: *(verwonderd)* Is dat de Zjang...?

MICHELINE: Nee, dat is de kleine van een nicht van Jonas.

JONAS: Maar ik heb geen nicht.

SILKE: *(streng)* Jawel Jonas, nu wel.

JENNY: Die trekt wel erg op de Zjang hé. *(tot Joske)* Krijg ik van u eens een polleke?

JOSKE: *(maakt een liftgebaar als Jenny hem de hand wil schudden)* Ik ben Joske. Wie zijt gij...?

JENNY: Ik ben Jenny van hiernaast.

JOSKE: Hebt gij snoepkes bij?

JENNY: Ja, ne cake.

JOSKE: *(bijt een stuk uit de cake, wil dan praten waardoor de kruimels in 't rond vliegen)* ...

SILKE: Joske, ge moet met uwe mond dicht praten.

JOSKE: Ik krijg 'm niet meer dicht.

JENNY: *(vol verbazing)* Jezus, Maria, Jozef... Dat is de Zjang...! Zeg dat 't niet waar is hé...! Is dat van dat accident...?

MICHELINE: Natuurlijk.

JENNY: En wat nu...?

MICHELINE: Ja, wat nu? Vertel het mij eens...!

JOSKE: Ik wil naar de speeltuin.

SILKE: Allé, wie wil er met ons Joske naar de speeltuin gaan? Dat is hier vlakbij hé.

NESTOR: Dat zal ik wel doen.

JOSKE: Dat zie ik wel zitten.

TANTE NONNEKE: Doe hem ne sjaal aan zodat hij gene kou vat.

NESTOR: Kom Joske, we zijn weg.

JOSKE: Gaan wij dan achteraf een pintje drinken?

NESTOR: Ikke wel, ja. Maar gij krijgt een stuk chocolat van nonkel Nestor. Kom, we zijn de pist in.

(Nestor met Joske af langs de keuken)

TANTE NONNEKE: Micheline, waar liggen uw kaarsen?

MICHELINE: Kijk eens in de kleerkast op de logeerkamer.

(Tante Nonneke af langs de slaapkamers)

JENNY: Oh Micheline, ik vind dat zo erg voor u. Als ik u met iets kan helpen?

MICHELINE: Ja, met tegen iedereen te zwijgen over ons Joske. Ik ga efkes op bed liggen want ik heb er koppijn van gekregen. *(af langs de slaapkamers)*

JENNY: *(tot Silke)* Ocharme uw ma, dat gaat zwaar worden voor haar.

SILKE: Och Jenny, hij zal wel genezen, maar 't kan een tijdje duren.

JENNY: Dat risico loopt ge als ge met een partner zit.

JONAS: Daar moet gij gene schrik van hebben, hé Jenny.

JENNY: Nee, ik denk dat mijne prins op het witte paard nog moet geboren worden.

SILKE: Laatst hebt ge toch gezegd dat ge niet alleen ging blijven?

JENNY: Weet gij iets zitten voor mij? Ofwel drinkt 'm, ofwel is 't ne luie dopper, ofwel is 't er ene die van 's morgens tot 's avonds achter m'n gat hangt om te rollebollen.

JONAS: Ne mens is niet gemaakt om alleen te zijn, hé Jenny.

JENNY: Als ik 's avonds alleen in een koud bed kruip dan denk ik daar wel eens aan.

JONAS: Zou de Nestor niks voor u zijn?

JENNY: Nee, die is bang van vrouwen.

SILKE: Hoe weet gij dat?

JENNY: Ik heb eens ene keer naar hem geknipoogd en toen vroeg hij of ik iets aan m'n oog had. Die Nestor is nen uil.

SILKE: Jaja, maar hij is nog alleen, werkt hard, is vriendelijk en heel betrouwbaar.

JENNY: Ja, dat is wel zo. *(nu toch twijfelend)* Zou die Nestor ècht iets voor mij zijn...?

SILKE: Ik denk van wel.

JENNY: Ik heb er ook al aan gedacht. Maar hoe kunt ge die wijsmaken dat mijn deurtje openstaat?

SILKE: Ge moet nog niet direct uw deurtje openzetten, hé Jenny. Ge moet dat z'n tijd geven. Dat moet groeien.

JENNY: En hoelang moet dat groeien?

SILKE: Dat weet ik niet.

JENNY: Ik heb het al eens zien groeien hé.

SILKE: Hoe...?

JENNY: Wel, 's avonds op mijnen televisie op Duitsland 3.

SILKE: Jamaar, wij bedoelen dat de liefde moet groeien.

JONAS: Gij zit al direct met vuil gedachten in uwe kop.

SILKE: Dat zal er wel ooit eens van komen, maar het moet eerst klikken tussen u twee.

JENNY: Bij mij klikt het al.

JONAS: Dan moet ge uw hengeltje eens uitgooien hé.

SILKE: En ge moet niet de eerste de beste pakken. Ge moet zien dat ge geen kat in de zak koopt.

JENNY: Hoe kunt ge dat zien?

SILKE: *(met gebaartje)* Jonas, ga eens ne pot koffie maken in de keuken.

JONAS: Jamaar, ik lust gene koffie.

SILKE: Jonas, luistert nu toch eens van den eerste keer...!

JONAS: Okee Silke. *(braafjes af naar de keuken)*

SILKE: *(vervolgt tot Jenny)* Als ge ne vent kiest dan moet ge altijd kijken naar zijn kruis. Ja, dat moet daar zo'n beetje vooruitsteken, weet ge wel?

JENNY: Nee, dat weet ik niet.

SILKE: Gij zijt toch niet gelijk tante Nonneke hé? Ik bedoel, daar moet iets inzitten. Zijn broek mag niet te los zijn.

JENNY: Jaja, oh nu versta ik het goed. Tiens, daar heb ik nog nooit op gelet. Ne mens wordt toch elke dag een beetje slimmer hé.

SILKE: De loop van het kanon moet omhoog wijzen als 't er op aan komt.

JENNY: En dan pataat boenk...! Kunt ge geloven dat ik er al van begin te blozen.

(Ondertussen komt Tante Nonneke van de slaapkamers met een kaars, steekt die aan met lucifers en zet die op de schouw)

TANTE NONNEKE: We zullen maar eens een kaars aansteken voor de Zjang.

JENNY: Ge hebt gelijk, Fien. Steek er voor mij ook maar eentje aan.

TANTE NONNEKE: Waarom voor u?

SILKE: Jenny is ne vent aan 't zoeken.

TANTE NONNEKE: Is 't waar?

JENNY: Jaja. Is het een zonde dat ik op mijne leeftijd nog op jacht ga naar de liefde, Fien?

TANTE NONNEKE: Dat mag voor God geen obstakel zijn. Hoe gaat ge dat doen, Jenny?

JENNY: Wel euh, ik ga eerst goed rondkijken of ik er ene zie met fatsoenlijk wat materiaal in zijn br... br... *(herpakt zich na een tik van Silke)* ...boerderij.

TANTE NONNEKE: Oh gaat ge nen boer pakken?

JENNY: Dat is me om 't even, als hij maar lief is voor mij.

(Nestor komt met Joske aan de hand van de keuken)

NESTOR: Allé we zijn al terug van de speeltuin.

SILKE: Dat is al zo rap? Ge zijt nog maar juist weg.

NESTOR: Joske was aan 't vechten met andere kinderen om op de paardenmolen te gaan zitten en toen heb ik hem een crème-glace gekocht en die heeft 'm de ijsboer in z'n gezicht geduwd. Die mens is nu de crème-glace nog uit zijn neusgaten aan 't peuteren. En nu wilt Joske ne katapult, maar ik heb daar

gene rek voor hé.

SILKE: Dat hebben wij ook niet.

JENNY: *(liefjes)* Gij kunt wel goed omgaan met kinderen, hé Nestor.

NESTOR: Ja, 't is te zeggen, wij zijn ook klein geweest hé.

JENNY: Wilt ge een stukske van mijne cake?

NESTOR: Nee merci.

JOSKE: Ikke wel. *(bijt een groot stuk uit de cake)*

SILKE: Nee Joske, dat mag niet....! Ge moet daar een stuk afsnijden. Wie wil er nog een stuk cake? De Jonas maakt ne pot koffie in de keuken. Tante Nonneke, pakt gij eens bordjes uit den dressoir.

(Ondertussen staat Nestor bij de schouw, neemt het doosje lucifers en stopt dat stiekem bij z'n kruis, paradeert dan bewust in de omgeving van Jenny tot zij het merkt)

JENNY: *(schrikt, dan bij zichzelf)* Oeioei..., wat is me dat allemaal...!

SILKE: Scheelt er iets, Jenny...?

JENNY: Neenee, ik denk dat ik teveel suiker in mijne cake heb gedaan.

JOSKE: *(merkt ook iets verdacht in de broek van Nestor)* Tante Nonneke, nonkel Nestor heeft een bobbelke in zijn broek...!

NESTOR: *(draait zich gegeneerd om)* Neenee, dat is niks.

JOSKE: *(met plagende smile)* Ik zie toch alles zitten, hé nonkel Nestor.

JENNY: Dan ben ik er maar eens mee weg. Saluukes hé. *(vette knipoog naar Nestor, die kijkt gegeneerd. Jenny af langs de keuken)*

(De telefoon rinkelt. Silke neemt op)

SILKE: *(door hoorn)* Ja, bij Poppe. - - - *(met haar hand op de hoorn)* 't Is die verzekeringsagent weeral. Pa, kunt gij eens efkes aan den telefoon komen?

JOSKE: Ik heet Joske.

SILKE: *(door hoorn)* Wacht, hij komt zelf aan den telefoon.

JOSKE: *(neemt de hoorn over)* Hallo, met Joske Poppe, wie zijt gij? - - - Van de verzekering? - - - Weet ge waar gij uw verzekering kunt steken, meneer? - - - Just, ja daar. Saluut! *(haakt in, neemt dan weer op, steekt z'n tong nog eens uit naar de hoorn, haakt dan weer in)*

TANTE NONNEKE: Beleefd blijven aan de telefoon, hé Joske. *(tot Silke)* Ik ga eens in de keuken kijken of Jonas de koffie al klaar heeft *(af naar de keuken)*

(Micheline op van de slaapkamers)

SILKE: Ma, die van de verzekering heeft just weer gebeld.

MICHELINE: En wat hebt ge gezegd?

SILKE: Ikke niks, ons Joske heeft het hem gezegd. En ons Joske zit te zagen achter ne katapult, maar we vinden gene rek.

MICHELINE: *(tot Joske)* Dat heb ik ook niet, jongen.

JOSKE: En toch wil ik ne katapult.

MICHELINE: Niet stout worden hé!

(De deurbel rinkelt)

SILKE: Ik zal wel gaan opendoen. *(af langs de hall)*

MICHELINE: *(tot Nestor)* Wat heeft ons Joske aan z'n oog? Dat ziet precies een beetje blauw?

NESTOR: Ja, hij heeft in de speeltuin gevochten met een ander kind.

MICHELINE: Hij moet zich niet laten doen hé.

NESTOR: Neenee, die andere had twee blauw ogen.

(Silke komt van de hall met Tina die een boeket bloemen draagt. Tina heeft een sexy uitstraling en draagt een minirok en diepe decolleté)

SILKE: Ma, dat is de vrouw die onze pa omver heeft gereden.

TINA: Ik kom me verontschuldigen voor het accident. En daarvoor deze bloemen. Het spijt me mevrouw, maar ik kon er echt niks aan doen. Ik had hem niet gezien.

MICHELINE: Wel dat vind ik een schoon gebaar van u, en die bloemen waren helemaal niet nodig. Neem een stoel en zet u.

TINA: *(zet zich aan tafel)* Hoe is 't nu met uw man?

MICHELINE: Daar is 'm, vraag het hem zelf. Ik zal in de keuken een vaas gaan halen voor de bloemen. *(af naar de keuken)*

JOSKE: *(tot Tina)* Dag madam. Ik ben Joske. En wie zijt gij...?

TINA: Ik ben Tina.

NESTOR: *(verslikt zich)* Gij werkt toch niet als vertegenwoordigster van bureaumateriaal?

SILKE: Hoe weet gij dat? Kent gij elkaar of wàt...?

NESTOR: Neenee.

JOSKE: *(tot Tina)* Mag ik eens op uwe schoot gaan zitten?

SILKE: Ja sorry, het zit in zijne kop, zoals ge kunt zien.

JOSKE: *(zet zich op Tina's schoot)* Gij riekt zo lekker.

TINA: Jaja, dat is Channel 5. Maar gij riekt precies ook goed.

JOSKE: Jaja, ook charel 5. *(met lachje ad decolleté)* Gij hebt een schoon ravijntje.

TINA: Vindt ge?

JOSKE: En ge hebt ook twee schoon borsten.

TINA: Hoe weet gij dat?

JOSKE: Ik heb ze geteld.

TANTE NONNEKE: *(komt binnen met een dienblad vol kopjes, gevolgd door Micheline met een lege vaas)* Hier zijn we met de koffie.

SILKE: Waar blijft Jonas?

TANTE NONNEKE: Die heeft z'n hand verbrand aan de hete koffie.

SILKE: *(stelt Tina voor aan Tante Nonneke)* Dat is Tina, de tegenpartij van het accident met onze pa. En dit is Tante Nonneke. *(handjes schudden).*

TANTE NONNEKE: Iedereen koffie? *(schenkt de kopjes vol met koffie)*

(Iedereen schuift aan tafel, behalve Nestor die blijft rechtstaan. Tante Nonneke snijdt de cake in stukken en verdeelt de bordjes)

SILKE: Voor mij niet.

NESTOR: Voor mij ook niet.

TANTE NONNEKE: En gij, Micheline?

MICHELINE: Nee, merci.

TANTE NONNEKE: *(tot Tina)* Dan zullen wij die cake wel eens proeven hé.

(Joske houdt stiekem de brandende kaars aan het achterwerk van Nestor net als die van z'n kop koffie wil drinken)

NESTOR: *(pijnkreet, dan vloekend)* Auwh...! Godverdomme...!

TANTE NONNEKE: *(slaat een kruisteken)* Niet vloeken hier, Nestor...!

NESTOR: Nee, maar...

TANTE NONNEKE: *(onderbreekt)* ...Wat scheelt er, is uwe koffie te heet?

NESTOR: Nee, Joske heeft mijn gat verbrand met die kaars...! *(vloekt binnensmonds richting Joske)*

JOSKE: *(plagend tot Nestor)* Pak me dan als je kan, pak me dan als je kan...

(Joske moet op de loop voor Nestor)

JOSKE: *(wijst iets aan)* Kijk daar eens...! *(als Nestor omkijkt verwisselt Joske in een wip hun hoofddekseel, gaat dan op de loop)*

NESTOR: Oei, mijne rug...!

DERDE BEDRIJF

(een week later)

(De urne op de schouw is weg. Er staan opvallend veel vazen met bloemen. Joske speelt met de kaarten een spelletje patience aan de salontafel, op de achtergrond. Er staan een aantal wijnglazen en enkele flessen wijn van verschillend merk op tafel. Jenny en Micheline proeven de wijn. Als het gesprek over Joske gaat zullen Micheline en Jenny voorzichtig stil praten)

JENNY: *(mankt nog steeds lichtjes door de splinter in haar voet. Ze heeft haar voet op tafel liggen)* Ziet gij die splinter zitten?

MICHELINE: Is die er na een week nog niet steeds uit?

JENNY: Nee, gisteren heb ik nog met mijne voet in een warm badje gezeten, maar ook dat haalt niks uit. Ik moet er eens mee naar den huisdokter, denk ik.

MICHELINE: *(schenkt Jenny een glas wijn)* Proef deze eens. Wat vindt ge ervan?

JENNY: Goeie.

MICHELINE: Dat is die van 6 euro de fles. Nee, die is te goedkoop. Dat mag gene prul zijn want madam en mijnheer Petian kennen de prijzen van de wijn. Die drinken elke dag wijn bij hun middagmaal, zegt Jonas.

JENNY: Wat voor mensen zijn dat dan?

MICHELINE: Héél rijk. Kom, drink uw glas eens leeg.

JENNY: Kalm aan, straks zijn we nog zat.

MICHELINE: *(verwonderd)* Had gij vandaag geen cake bij?

JENNY: Jawel, deze keer met walnoten erin. Dat gaat niet smaken nu bij die wijn hé. *(plots)* Tiens, is de urne verdwenen?

MICHELINE: Ja, ik heb die in de keuken gezet. Hopelijk merkt ons Joske dat niet.

JENNY: *(ad Joske)* Hij is zo stil vandaag?

MICHELINE: Ja, 't is allemaal niet naar zijn goesting. Hij zit te zagen achter ne katapult en we vinden gene rek.

JENNY: Ga er dan toch kopen in de winkel.

MICHELINE: En dan alle ruiten hier uitschieten zeker, saluut gij...!

JENNY: Wat gaat gij doen als de Zjang zo blijft...? Nen andere vent zoeken...?

SILKE: *(komt van de slaapkamers)* Is Jonas er nog niet, ma?

MICHELINE: Nee.

SILKE: Lukt het wijn proeven hier zo'n beetje?

JENNY: Ja, daar zit goeie marchandise tussen.

SILKE: Dat zie ik ook wel, ge hebt al twee flessen soldaat gemaakt. Is er al koffie, ma?

MICHELINE: Ja, in de keuken.

JENNY: Ook eens proeven, Silke?

SILKE: Van de cake of van de wijn? *(af naar keuken)*

JENNY: *(monstert interieur)* Gij hebt nen bloemenwinkel overvallen zeker? Ge moet dat hier binnen allemaal eens zien staan zèg.

MICHELINE: Die Tina is deze week elke dag op bezoek geweest met bloemen voor onze Zjang. Ook heel mijn keuken staat al vol hé. Hebt gij nog vazen op overschot?

JENNY: Ik vertrouw die Tina niet. Die komt hier elke dag vragen hoe het met Joske gaat, dat is toch niet normaal.

MICHELINE: Ik vind dat nochtans een schoon geste van haar. Die Tina zit wel degelijk in met de erbarmelijke toestand van onze Zjang.

JENNY: Hebt gij nog iets gevonden van Zjang in verband met zijn minnaressen of zo?

MICHELINE: Nee, niks meer. Ik denk dat het gedaan is. Het zal de midlifecrisis wel zijn.

JENNY: Oh en moogt ge de echtgenote bedriegen?

MICHELINE: Daar moet ge rekening mee houden binnen het huwelijk. Wacht maar tot gij ne vent hebt.

JENNY: Als mijne vent ook maar ene keer naar andere vrouwen durft kijken dan krab ik z'n ogen uit...!

(Silke en Jonas komen van de keuken. Jonas heeft het begin van een snor)

SILKE: Ma, Jonas heeft groot nieuws.

MICHELINE: Ja, ik zie het onder z'n neus.

JENNY: Gaat hij sparen voor een snorreke?

SILKE: Ja ook, maar hij heeft promotie gekregen op het werk.

MICHELINE: Proficiat. Kom, drink er eentje mee.

JONAS: Precies plezant hier.

MICHELINE: Ja, we zijn de wijn aan 't proeven voor den diner van morgen met uw ouders.

JONAS: Mijn ouders zullen morgen ietsje later zijn want ons ma moet eerst nog naar de coiffeur, naar de manicure en naar de pedicure.

JENNY: Misschien kan ze ook nog passeren bij de plaffoneur en bij de loodgieter.

SILKE: *(als Micheline en Jenny giechelen, berispent)* Zal 't gaan, ja?

JENNY: Sorry.

MICHELINE: Kom Jenny, wij gaan verder proeven in de keuken.

JONAS: *(keurt de wijn)* Amaai, gene prul. Maar daar bestaat nog betere hé.

MICHELINE: Deze kost al 15 euro de fles. Wat drinken uw ouders het liefst?

JONAS: Witte wijn bij het voorgerecht en rode bij het hoofdgerecht.

JENNY: *(laat een boer)* Oh sorry.

JONAS: Weet ge wat dat wilt zeggen? Dat is meestal juist voor dat ge zat wordt.

(Micheline en Jenny met de wijnflessen en glazen af naar de keuken. Silke en Jonas zetten zich aan tafel)

JONAS: Hebt ge nog nieuws over uw zwangerschap?

SILKE: Pssst..., stil want ons Joske luistert mee.

JONAS: *(stil)* Hoe ver staat het met uw regels?

SILKE: Nog niks. Ik ben een Predictor gaan kopen en ik heb een rose lijntje.

JONAS: En ik heb een zwart lijntje onder mijn neus, en dan...?

SILKE: Een Predictor is een zwangerschapstest en een rose kleur is positief, Jonas.

JONAS: *(voelt aan haar buik)* Ik geloof nooit dat gij zwanger zijt.

SILKE: *(toont haar zwangerschapstest)* En wat is dit dan...?

JONAS: Ja, wat is dat?

SILKE: Dat is mijn zwangerschapstest. En die is positief.

JONAS: Is 't ècht...? Dan worden wij mama en papa?

SILKE: Ja.

JONAS: *(als Silke hem wil kussen)* Pas op voor mijn snor, hé Sil.

SILKE: Ik heb voor morgen al een afspraak geregeld met de gynaecoloog. Gaat gij graag mee?

JONAS: Ik moet werken.

SILKE: (*telt uit*) ...oktober, november, december. Dan moeten wij wel vóór die datum getrouwd zijn, hé Jonas.

JONAS: Ik vraag mij af hoe onze kleine uwe pa moet noemen? Nonkel Joske...?

SILKE: Wie gaat het grote nieuws aan de ouders vertellen? Ik niet hé.

JONAS: En ik ook niet.

SILKE: Okee, dan zullen ze 't wel zien als hij eruit valt hé. Jonas, gij zijt de vader, dus gij moet uw verantwoordelijkheid nemen.

JONAS: Okee, morgen bij het diner is dat een schoon gelegenheid om het op tafel te gooien, dan weet iedereen het.

SILKE: (*als Joske uit de zetel komt*) Kom, stop die zwangerschapstest nu maar rap weg.

JONAS: (*stopt de test in z'n zakken, dan tot Joske*) Kunt ge winnen met 't kaarten, Joske?

JOSKE: (*toont Jonas een doos*) Wilt gij eens in mijn doos kijken?

JONAS: Wat zit erin?

JOSKE: Die heb ik gevangen.

JONAS: (*kijkt in de doos*) Een kikker...?

SILKE: (*kijkt in de doos, dan met schrik*) Doe dat vieze beest nu maar weg...!

JOSKE: Ik zie het zitten.

JONAS: Wat ziet ge zitten...?

JOSKE: (*haalt in een wip de zwangerschapstest uit de zak van Jonas, dan plagend tot Jonas*) Pak me dan als je kan...! (*loopt naar de keuken, Jonas er achteraan, blijft bij de deur staan*)

SILKE: (*kwaad*) Ja, nu weet seffens iedereen het hé.

JONAS: Is dat mijn schuld?

SILKE: Ja, ge moet zo'n dingen niet laten rondslingeren.

JONAS: Jamaar, Joske haalt het uit mijn zakken...!

(Ondertussen komt Tante Nonneke van de slaapkamers. De volgende momenten zal ze haar ondergoed gedurig omhoog trekken)

TANTE NONNEKE: (*tot Jonas*) Is uw scheermachien kapot?

JONAS: Neenee, ik ga een snor laten staan.

TANTE NONNEKE: 't Is gene vette hé. Als ge wilt dat uw snor supersnel groeit dan moet ge een laag siroop onder uw neus smeren en een nacht in de kelder gaan zitten.

JONAS: Is dat ècht?

TANTE NONNEKE: Ja, dat deden ze vroeger toch. (*vette knipoog naar Silke*)

JOSKE: (*steekt even z'n hoofd binnen aan de keukendeur, dan plagend tot Jonas*) Ik ga het in de gazet laten zetten...!

(Jonas holt achter Joske aan. Beiden af naar de keuken. Tante Nonneke heeft nog steeds last met haar ondergoed)

SILKE: Maar wat scheelt er toch? Gij zit zo aan uw kleren te dabben...?

TANTE NONNEKE: Och niks. Is Joske op mijn kamer geweest?

SILKE: Waarom?

TANTE NONNEKE: Heel mijn klerkast was deze morgen uitgeladen.

SILKE: Waarom zou hij dat doen?

TANTE NONNEKE: Kunt gij mij morgen naar 't klooster van Achterbroek brengen?

SILKE: Ik wil dat wel doen, maar ik kan niet garanderen dat we er geraken met dat scharminkel van nen auto van onze pa. Wat gaat gij in Achterbroek doen?

TANTE NONNEKE: Daar wonen nog een paar nonnen en die wil ik eens ne goeiedag gaan zeggen nu ik toch in België ben.

SILKE: Jamaar, morgen is 't hier grote diner hé.

TANTE NONNEKE: Ik ga liever naar 't klooster in Achterbroek, want overmorgen ga ik weer terug naar Venezuela.

SILKE: Okee.

(Jenny en Micheline komen van de keuken met elk een glas wijn in de hand en een fles wijn van verschillend merk)

JENNY: ...en gelachen dat we toen gedaan hebben. Dat had gene naam.

TANTE NONNEKE: *(tot Micheline en Jenny)* Ik neem aan dat ge geen overdaad doet met die wijn?

MICHELINE: Nee hoor, we proeven alleen maar tegen morgen.

JENNY: En straks gaan we beslissen welke wijn er morgen op tafel komt. *(hikt)*

(Joske komt met de urne van de keuken en zet die weer op de schouw)

JENNY: *(stil, ad Joske)* Kijk daar, hij heeft de urne gevonden...!

MICHELINE: Hij heeft z'n Filomèneke weeral gevonden.

(Tante Nonneke trekt nog steeds haar ondergoed op. Joske merkt dat en imiteert haar door z'n korte broek te hoog op te trekken)

MICHELINE: Joske, dat moogt ge niet doen.

JOSKE: Waarom niet, make?

MICHELINE: Dan zien de mensen waar gij uw portemonneeke draagt.

JOSKE: Kijk eens hier...! *(toont z'n katapult)* Die heb ik zelf gemaakt.

MICHELINE: Waar hebt gij die rek gehaald?

JOSKE: Verrassing...!

(Tante Nonneke heeft nog steeds moeite om haar ondergoed op de juiste plaats te houden)

SILKE: Maar wat scheelt er toch met u...?

TANTE NONNEKE: Ik weet 't niet, de rek lijkt wel uit mijn onderbroek.

JOSKE: Natuurlijk, die hangt aan mijne katapult...!

MICHELINE: Wie wil er nog wat wijn proeven?

JENNY: Den deze is beter volgens mij. *(terwijl ze haar glas leegdrinkt schiet Joske met zijn katapult tegen haar achterwerk, dan pijnkreet)*
Auw...! Dat is toch een ambetant kereltje hé.

MICHELINE: *(berispt)* Joske, ga nu maar buiten spelen met uwe katapult. *(Joske af langs de keuken)* 't Is toch nen deugniet hé. *(tot Silke)* Hoe gaan we 't

regelen voor morgen op den diner?

SILKE: Tante Nonneke zal er al niet bij zijn.

MICHELINE: Hoe...?

TANTE NONNEKE: Nee, ik ga morgen naar 't klooster van Achterbroek.

JENNY: Allé Fien, zo'n diner moogt ge toch niet overslagen.

TANTE NONNEKE: Er zijn belangrijker dingen in het leven dan overdadig eten..., en drinken...!

JONAS: *(komt van de keuken)* Zèg, Joske is daar buiten met zijne katapult aan 't schieten hé. Is dat niet gevaarlijk dat er een steen door de ruit vliegt?

MICHELINE: Zeg maar dat hij naar den andere kant moet schieten.

JONAS: Dat zal hij zelf ook wel weten zeker.

SILKE: Ik opteer voor morgen, eerst aperitieven, dan een lekker voorgerechtje, dan...

(We horen op achtergrond plots het geluid brekend glas)

MICHELINE: Lap, daar hebt ge 't al...! *(boos af naar de keuken)*

JONAS: Stel dat ge zo ne kleine hebt zèg.

SILKE: En dan zegt Tante Nonneke nog van veel kindjes te maken.

MICHELINE: *(komt met Joske van de keuken, ze heeft hem bij z'n oor)* Kom, en nu in den hoek gij...! *(dreigend)* En blijven staan of ik doe poepekets hé...! *(tot de rest)* Ons Joske heeft los door de keukenvenster geschoten met zijne katapult...!

SILKE: Wie heeft hem die stenen gegeven?

JONAS: Ikke. Waarom? Moet ik dan ook in den hoek gaan staan, of wàt...?

JENNY: Ik begin meer en meer te denken dat de duivel in Zjang zit.

TANTE NONNEKE: Laat een kind toch kind zijn. *(tot Jenny)* 't Is eraan te zien dat gij nooit kinderen hebt gehad. Een kind straft ge niet omdat het wil spelen.

SILKE: Tante Nonneke, onze pa is wel 45 jaar hé...!

TANTE NONNEKE: Kom Joske, wij gaan samen de vaat doen. Ziet gij dat zitten?

JOSKE: Ja, dat zie... *(herpakt zich)* Nee, dat zie ik toch niet zitten...!

TANTE NONNEKE: Jawel, kom maar eens mee, dan moogt ge veel schuim maken. *(met Joske bij de hand af naar de keuken)*

SILKE: *(tot Micheline en Jenny)* Geef ons ook maar eens een glas wijn.

JONAS: Voor mij niet want ik drink nooit als ik met de auto ben.

JENNY: Neem daar maar eens een voorbeeld aan. *(hikt)*

MICHELINE: Jonas, welke wijn zoudt gij aanraden voor uw ouders morgen?

JONAS: Onze pa drinkt alles, veel te veel zelfs, maar ons ma is nogal kieskeurig.

SILKE: Och Jonas, voor uw ma is 't nooit goed. Dan is 't te zoet, dan te zout, dan te weinig, te koud, te warm... 't Is altijd wel iets bij uw ma. Uw ma is een echte kakmadam, ik zal 't eens zeggen. En uwe pa is haar schoothondje.

JONAS: Ja, soms ligt onze pa wel onder de sloef. Maar ons ma heeft ook haar goei kanten.

SILKE: Dat is maar normaal als ge verzuipt in 't geld en ge kunt het uitdelen aan wie ge wilt. Zijn ma hoort niet goed. Ze kocht een hoorapparaat van 2.500 euro, maar dat kon ze dan weer niet in haar oor verdragen, dus na twee dagen moest dat ding er weer uit. En wat heeft ze nu gedaan? Ze gebruikt zo'n antieke hoorn van 100 jaar oud die ze tegen haar oor houdt. En zeg daar niks van hé want daar kan ze niet tegen. Zo'n oude hoorn heeft iets en past bij mijn haar, zegt ze. En dan zijn we uitgekapt hé. Jong, soms is dat zo'n

onnozel mens dat ik haar een saflèt tegen haar appel wil geven. Maar de pa van Jonas is de goedheid zelf. Alleen dat die soms van die fel aangebrande moppen durft vertellen.

JENNY: En naar wie heeft Jonas de aard?

SILKE: Naar zijne pa.

MICHELINE: Zèg die wc-pot staat hier nog steeds. Die moet weg tegen morgen hé.

SILKE: Als Madam Petian die hier morgen ziet staan dan krijgt ze 't aan haar hart.

MICHELINE: Jonas, kunt gij die nu naar boven dragen?

JONAS: Ikke...? Alleen...? Ik krijg die zelfs nog niet van de grond.

JENNY: Ik weet de oplossing, die wc-pot moet ge overdekken met een tafelkleedje en nen bloempot. Ge hebt nu toch bloemen genoeg.

SILKE: En ik ben dat dagelijks bezoek van die Tina ook al beu. Dat doet ge toch niet. Gaat die nu blijven komen, of wàt?

MICHELINE: Alle mensen zijn anders.

JENNY: Jonas, als uw ouders stinkend rijk zijn, waar hebben die al dat geld gehaald?

JONAS: Onze pa had een zaak in de vastgoedsector...

SILKE: (*vervolgt*) ...en die hebben ze nu verkocht, want Jonas wou ze niet overnemen.

MICHELINE: Ze hebben een huisje aan zee en een appartement in Spanje.

JONAS: (*vervolgt*) ...en nog twee chalets in de Ardennen, maar daar gaan ze niet meer naartoe want daar is 't altijd slecht weer, vinden ze.

JENNY: Silke, uw broodje is gebakken voor de rest van uw leven.

SILKE: Poeh, ik wil van hen geen geld.

JENNY: Ik ben eens benieuwd als gij en Jonas ooit gaan trouwen. Dat zal nogal een feest worden, denk ik.

SILKE: Alles in 't lang en de mannen in pittelaar met een hoge zwarte hoed op. En ik wil trouwen in een koets met zes zwarte paarden.

MICHELINE: Kom mannekes, we dwalen af. We moeten eerst zorgen voor het diner van morgen.

(*De deurbel rinkelt*)

MICHELINE: Dat zal den huisdokter zijn.

SILKE: Ik zal wel gaan opendoen. (*af langs de hall*)

MICHELINE: Jonas, ga onze pa eens roepen in de keuken.

JONAS: Is Joske ook goed, Micheline? (*af naar de keuken*)

(*Silke met huisdokter op van de hall*)

HUISDOKTER: Goeiendag allemaal.

(*Jenny hikt en schenkt het laatste uit de fles in haar glas*)

HUISDOKTER: Waar is de patiënt?

MICHELINE: In de keuken.

HUISDOKTER: Jamaar, ik heb niet veel tijd hé.

JENNY: Wij ook niet.

HUISDOKTER: (*zet zich aan tafel, dan ad wijnflessen*) Valt er iets te vieren?

JENNY: Ja, ik heb al acht dagen een splinter in mijne voet zitten en dat begint al ferm

zeer te doen.

HUISDOKTER: *(cynisch)* Die pijn zal zeker overgaan door veel wijn te drinken.

JENNY: Just. Schol. *(drinkt)*

HUISDOKTER: *(veert recht van haar stoel en kijkt op haar horloge)* Allé waar blijft de patiënt? Seffens moet ik hier nog twee visites gaan aanrekenen.

(Joske komt van de keuken)

HUISDOKTER: *(tot Joske)* Kom, zet u eens op een stoel hier naast mij.

(Joske zet zich op een stoel, Huisdokter zet zich, Joske veert recht, Huisdokter veert recht, Joske zet zich, Huisdokter zet zich, Joske veert recht)

HUISDOKTER: *(krijgt het op haar heupen)* Wat is 't nu, zitten of staan...?
(onderzoekt de ogen van Joske, maar die wordt nerveus)

MICHELINE: Wat scheelt er, Joske?

JOSKE: Ik moet pipi doen. *(wil naar de wc-pot)*

MICHELINE: Nee Joske, ga maar op de badkamer.

(Joske af naar de slaapkamers)

SILKE: *(tot Huisdokter)* Dat is nu al twee weken en onze pa wordt maar niet beter, hoe komt dat toch...?

HUISDOKTER: Ja, het slachtoffer geneest maar heel traag. Soms komt het plots terug, maar soms ook niet. *(pakt in)* Ik zal volgende week nog eens binnenspringen.

SILKE: Is dat alles wat gij onderzoekt?

HUISDOKTER: Moet ik hem hier misschien gaan opereren? *(tot Micheline)* Ik zal de rekening op het eind van de maand wel opsturen.

JENNY: Kunt gij die splinter uit mijne voet halen, dokter?

HUISDOKTER: Nee.

JENNY: Waarom niet?

HUISDOKTER: Door de alcohol.

JENNY: Okee, dan spring ik wel eens binnen als ge nuchter zijt. *(hikt weer)*

(Silke laat de Huisdokter af langs de hall en zal onmiddellijk weerkeren)

MICHELINE: *(neemt pen en papier)* Kom, allemaal rond de tafel. Wat gaan we op het menu zetten voor den diner van morgen?

SILKE: Moest de Nestor ook niet komen vandaag?

MICHELINE: Ja, die heb ik uitgenodigd. Maar waar zit dat konijn weeral? Die is altijd te laat.

JENNY: Als dat mijne vent zou zijn dan was die dat direct afgeleerd.

NESTOR: *(stoot hijgend binnen)* Ben ik nog op tijd?

SILKE: Ja just. Kom, zet u.

JENNY: *(tot Nestor)* Kom maar naast mij zitten.

(Nestor zet zich naast Jenny. Jenny lacht liefjes, Nestor gegeneerd)

MICHELINE: Jenny komt morgen koken.

SILKE: Gaat dat wel met die splinter in hare voet?

JENNY: Jaja, als de Nestor ook komt.

MICHELINE: Ah nee, de Nestor mag niet naar het diner komen. Maar hij mag wel helpen opdienen.

NESTOR: Opdienen...? Dat heb ik nog nooit gedaan.

MICHELINE: Dan wordt dat nu den eerste keer. Zorg maar dat ge fatsoenlijke kleren draagt.

SILKE: Hebt gij een wit hemd en een zwarte broek?

NESTOR: Ja, een zwarte broek die te klein is.

JENNY: Mijn voorstel voor morgen: Eerst den aperitief. Het voorgerecht is een Frans slaatje met een gepocheerd gefrituurd hoeve-ei en een schuim van parmezaanse kaas. En het hoofdgerecht is gemarineerde kabeljauwrug met tuinkruidensalade geserveerd met steurgarnalen en een crème van limoen. Als dessert een rood fruitsoepje met roomijs van kardemom en citroenmelisse.

NESTOR: Daar ken ik allemaal niks van.

SILKE: Dat hoeft ook niet, gij moet alleen opdienen.

MICHELINE: Met hoeveel zijn we?

SILKE: Tante Nonneke komt niet, dus... *(tellen)* Madam Petian, Mijnheer Petian, Ikke, Jonas, ons ma en onze pa. Onze pa..., ik bedoel ons Joske hé.

MICHELINE: Nee, ons Joske mag er niet bij zijn.

SILKE: Waarom niet?

MICHELINE: Madam en mijnheer Petian mogen niet weten dat Zjang terug kinds is geworden.

JENNY: Kan iemand bij Joske babysitten?

SILKE: Dat is nu te laat om nog een babysit te vinden. Daar hadden we eerder aan moeten denken.

MICHELINE: Nestor, kunt gij ons Joske niet komen halen om naar de voetbal te gaan?

SILKE: En wie gaat er dan opdienen?

JENNY: Ik kan niet koken èn opdienen tegelijk hé.

SILKE: Jenny, drink nog eens.

JENNY: Mijn fles is leeg.

SILKE: Hier, drink die van ons ma dan maar voort leeg.

JENNY: *(is overdreven liefjes tegen Nestor)* Ik heb uw stem vandaag nog niet veel gehoord. Uwe luidspreker is kapot zeker?

NESTOR: Nee, ik luister alleen maar.

(Jenny schuift wat dichter naar Nestor, maar ook die schuift zijn stoel op. Nog wat dichter. Joske komt van de slaapkamers, zet de tv aan en kruipt dan in de zetel)

SILKE: Wat gaan we dan doen met ons Joske?

MICHELINE: Zou die Tina willen komen babysitten?

JENNY: Nee, niet doen. Ge gaat vreemden in huis halen...!

MICHELINE: Jawel, we vragen het haar gewoon.

JOSKE: *(mengt zich in gesprek)* Nee make, ik wil niet dat tante Tina komt.

SILKE: *(zet tv-toestel uit. Protest van Joske)* Joske mag geen tv-kijken nu want dat stoort het gesprek.

JOSKE: Wat moet ik dan doen?

SILKE: Schilder maar wat in uwe kleurboek.

JOSKE: Mag ik morgen ook eens dansen als die mensen hier zijn?

MICHELINE: Ja Joske, gij moogt morgen dansen.

SILKE: Is er nog iets?

JENNY: *(legt haar voet op tafel)* Ja, die splinter moet uit mijne voet of ik kan niet koken morgen. *(heeft last om haar evenwicht te houden en dreigt te vallen, maar Nestor vangt haar op)* Ziet er iemand iets in mijne voet zitten?

(Joske zoekt met vergrootglas naar de splinter in Jenny's voet)

JENNY: Ziet ge iets zitten, Joske?

JOSKE: Ja, ik zie het zitten. Amaai dat is nen halve boom die in uwe voet zit. *(haalt er met een pincet een splinter van 30 cm uit)*

JENNY: *(haalt haar voet van de tafel)* Amaai, ik ben ineens nen halve kilo lichter. Daar moeten we op drinken. *(drinkt van de fles en wordt duidelijk dronken)*

SILKE: Die gaat niet meer alleen thuis geraken.

MICHELINE: En ik wil niet dat er nog méér accidenten gebeuren. Dus Nestor, gij brengt Jenny seffens naar huis?

JENNY: *(vervolgt)* ...en mij ook in m'n beddeke stoppen.

NESTOR: Maar dat kan ik niet.

JENNY: Waarom niet? Gij kleedt mij gewoon helemaal uit en ik kruip onder de lakens, samen met u, en dan speelt gij mijne paashaas...!

(Joske schiet met de elastiek van zijn katapult tegen het achterwerk van Jenny. Die wil boos uithalen naar Joske, maar dreigt weer haar evenwicht te verliezen. Nestor vangt haar weer op, bijna met aangezicht tegen elkaar)

JENNY: *(met zwoele stem tot Nestor)* Kus me, hete bok...!

NESTOR: *(gegeneerd)* Kom Jenny, we gaan naar huis.

(Jenny heeft moeite om overeind te blijven, Nestor leidt haar naar de keukendeur maar raakt even haar buste aan)

JENNY: *(presenteert haar buste)* Ja just, dààr moet ge beginnen...!

NESTOR: Sorry. *(met een dronken Jenny met veel moeite af langs de keuken)*

JONAS: *(komt van de keuken)* Amaai, die was zat. Krijg zoiets thuis.

(De deurbel rinkelt)

SILKE: Wie kan dat nu nog zijn? *(af langs de hall)*

JOSKE: Make, waarom heeft Nonkel Jonas een zwart streepje onder zijn neus?

JONAS: Dat is geen streepje, dat is een snor.

JOSKE: Ik wil ook een snor onder mijn neus. *(wil met een kleurpotlood onder z'n*

neus kleuren)

MICHELINE: Nee, niet doen, Joske...!

(Silke komt met Tina binnen. Tina heeft een speelgoedtreintje bij)

JONAS: *(verbaasd)* Tina...?

TINA: *(even verbaasd)* Jonas...?

SILKE: Kent ge elkaar?

JONAS: Natuurlijk. Tina en ik hebben vroeger nog samen volleybal gespeeld.

TINA: Ik heb iets bij voor Joske.

JOSKE: Wat is dat?

TINA: Dat iets om tjoeke-tjoeke te doen. *(zet het treintje op de grond)*

(Als Tina zich bukt profiteert Jonas daarvan om in haar decolleté te kijken)

JOSKE: *(ad Jonas)* Ik denk dat er nog zijn die graag tjoeke-tjoeke willen doen.

(Jonas krijgt een berispende tik van Silke)

MICHELINE: *(tot Tina)* Wilt gij een stukje cake?

JOSKE: *(wil Tina naar buiten werken)* Nee, ga nu maar door, madam.

MICHELINE: Nee Joske, laat de mensen gerust.

(Nestor komt binnen langs de keuken)

MICHELINE: Is Jenny veilig thuis geraakt?

NESTOR: Ja, maar ze is met haar zatte patatten in de gracht gesukkeld. Die zal morgen wel ne flinke kater hebben. Amaai, die diner.

TINA: Wil Joske niet met de tjoeke-tjoeke-trein spelen?

JOSKE: Nee. Ik wil niks. *(met gewone stem van Zjang, nijdig en stil)* Als ge nu niet maakt dat ge weg zijt bel ik de politie...!

(Deze laatste woorden heeft Nestor gehoord. Hij frons de wenkbrauwen)

TINA: *(tot allen met geforceerde smile)* Ik zal nu maar eens doorgaan. *(bij deur naar de hall)* Blijf maar zitten, ik weet de weg wel. Allé, misschien tot morgen dan hé.

JOSKE: *(verspreekt zich met de stem van Zjang)* Nee, morgen zijn wij... *(herpakt zich met de stem van Joske)* Morgen zijn wij niet thuis.

TINA: Ooh, tot een andere keer dan maar hé. *(af langs de hall)*

SILKE: *(tot Jonas)* Wat voor iets is die Tina?

JONAS: Die Tina is een wilde brats en papt aan met de getrouwde venten. 't Zou niet het eerste huwelijk zijn dat zij laat springen.

(De telefoon rinkelt. Silke neemt op)

SILKE: *(door hoorn)* Bij Poppe - - - *(tot Micheline)* De verzekeringsagent vraagt welke relatie Zjang Poppe heeft met de tegenpartij? *(haalt haar schouders op)* Geen dus. - - - Ja, tot ziens, dada. *(haakt in, dan tot Micheline)*

Daar zijn precies problemen met de verzekering.

JONAS: En wat zegt de baas van Zjang omdat hij 2 maanden niet kan gaan werken?

MICHELINE: Ze gaan Zjang misschien afdanken.

JONAS: Amaai, dat is een ramp.

MICHELINE: Voor mij niet want overmorgen hebben we geld genoeg met die onteigening.

SILKE: Oh ja? Denkt ge dat onze pa in deze toestand kan gaan tekenen? De notaris is daar ook bij hé. Die zal nogal lachen als ons Joske wilt tekenen met z'n kleurpotlood. Vergeet dat maar. Dat moet via het Vredegerecht gaan. Dat kan nog jàren duren eer gij uw centen ziet.

MICHELINE: (*tikt op tafel*) Het MOET. Dan moet Zjang maar opgepept worden zodat hij normaal is en overmorgen dat contract wèl kan ondertekenen.

JONAS: Kom Silke, wij moeten nog ergens zijn.

SILKE: Waar moeten wij zijn...?

JONAS: Die siroop gaan kopen... (*stil*) ... voor mijn snor hé!

(Jonas en Silke af langs de keuken)

MICHELINE: Ik heb precies ook te veel wijn gedronken. Ik ga efkes op bed liggen. Maar ik ga eerst een pilleke pakken tegen de koppijn. (*af naar de keuken*)

NESTOR: Zjang...?

ZJANG: (*met gewone stem*) Ja.

NESTOR: Wanneer gaat gij stoppen met die komedie?

ZJANG: Hoe weet gij dat...?

NESTOR: Toen ge tegen Tina zei dat ze niet meer moest komen. Van wanneer zijt gij al genezen?

ZJANG: Van deze morgen toen ik wakker werd en daar lag een pluchen beertje naast mij in bed.

NESTOR: Waarom blijft gij dan iedereen hier voor den aap houden?

ZJANG: Omdat ik dat contract niet wil ondertekenen. Ik wil geen zwembad, gene nieuwe aangelegde hof, geen pannen op mijn dak, geen appartement aan de zee en nog minder ne spiksplinternieuwe mercedes in mijn garage. Ik wil blijven rijden met mijne oude Mitsubishi. Ons Micheline wil zelfs dat ik ontslag neem. Maar ik wil volgende week gewoon terug gaan werken. Ons Micheline wil het enkel maar hoog laten hangen, zoals madam en mijnheer Petian.

NESTOR: Zijn die dan ècht zo rijk?

ZJANG: Zo rijk als 't water diep is.

NESTOR: En nu...?

ZJANG: Ja, wat nu?

NESTOR: (*kordaat*) Ik ga alles opbiechten aan Micheline.

ZJANG: Durft niet hé...!

(Micheline komt van de keuken, neemt formulier van de tafel en wil doorgaan naar de slaapkamers, maar Nestor onderbreekt haar)

NESTOR: (*biecht op*) Micheline, Wacht eens efkes. Joske is Joske niet, het is de Zjang...! Ik wil maar zeggen dat Zjang alleen maar komedie speelt.

MICHELINE: Is dat waar, Zjang...?

ZJANG: *(weer met de stem van Joske)* Ik heet Joske...! En jij...?

MICHELINE: *(tot Nestor)* Ge ziet toch wat ge ziet hé. *(misnoegd af naar de slaapkamers)*

ZJANG: *(tot Nestor)* Ziet ge, niemand gelooft u, haha.

NESTOR: Hoelang gaat gij dat spelleke nog volhouden?

ZJANG: Nog één dag, en dan gedaan. Dat beloof ik.

NESTOR: En nog iets..., ik had 12 rollen behangpapier gekocht, maar ik had er 7 teveel.

ZJANG: Ja, ik ook...! *(toont Nestor de zwangerschapstest van Silke)* Kijk hier maar eens...!

NESTOR: Wat is dat...?

ZJANG: Zjang Poppe wordt opa begot...! Maar zwijgen hé, want niemand weet ervan.

NESTOR: *(zweert)* Gelijk een graf.

ZJANG: Ja, dat kunt gij goed, dat heb ik just gezien. *(met elleboogstootje)* En hoe was 't daarjust bij Jenny...? Ge hebt haar toch niet in 't bed gestoken...?

NESTOR: Nee, zo ver zijn we niet geraakt. Ze begon zich al uit te kleden beneden aan den trap.

ZJANG: Ge hebt toch van hare cake geproefd?

NESTOR: Amaai, Ik had nu geen lucifers nodig om in mijn broek te steken...!

VIERDE BEDRIJF

(een dag later - avond)

(De tafel staat mooi gedekt voor zes personen. Hier en daar staat een plant en bloemen. Een tafelkleedje met bloempot overdekt de wc-pot. Silke, Micheline en Joske zijn op hun paasbest gekleed. Joske draagt zoals steeds een korte broek, maar nu met vlinderdasje. Micheline zet witte wijn op tafel. Joske kijkt vanuit de zetel naar Samson op tv, maar het volume staat veel te luid. Micheline is hypernerveus)

SILKE: Ma, wees eens kalm.

MICHELINE: Jammaar, waar blijven die? 't Is al acht uur.

JONAS: *(komt binnen van de keuken, heeft een dikke zwarte snor)* Allé ik ben er. *(trekt z'n jas uit)*

SILKE: Dat werd ook tijd.

JONAS: Het ruikt al heel lekker in de keuken.

SILKE: Wat hebt gij onder uwe neus?

JONAS: Een snor.

SILKE: Hoe komt gij daaraan?

JONAS: Ik heb deze nacht in de kelder gezeten met siroop onder mijn neus, maar ik had geen resultaat.

SILKE: Wat hangt er dan onder uw neus...?

JONAS: *(fluistert)* Een valse snor.

SILKE: Nee hé, dat wil ik niet.

JONAS: Ge wou toch dat ik een snor had.

SILKE: Ja, maar geen opgeplakte.

JONAS: Allé Sil, ge went daar wel aan. Kom eens hier. *(kust Silke, maar nà het kussen hangt de snor onder de neus van Silke)* Sorry hé...!

SILKE: Ge hebt juist één minuut om die lijm onder uwe neus weg te doen en gooi uw snor maar in de vuilbak.

(Jonas wil direct af naar de keuken)

MICHELINE: Jonas, waar blijven uw ouders?

JONAS: Ik had toch gezegd dat ons ma nog eerst langs de coiffeur moest, dan manicure en dan pedicure.

MICHELINE: Jammaar, die zijn al twee uur overtijd.

SILKE: *(stil bij zichzelf)* Ik ken er die nog langer overtijd zijn.

JONAS: Ons ma is nochtans deze morgen vertrokken. *(af naar de keuken)*

MICHELINE: Zijn Nestor en Jenny al gereed in de keuken?

SILKE: We zullen eens zien, hé ma. *(laat een belletje rinkelen)*

(Nestor en Jenny komen van de keuken. Nestor draagt kleren van een kelner, maar z'n zwarte broek is iets te klein. Jenny draagt kleren van een dienstmeisje)

JENNY: Zijn de gasten er nog niet?

MICHELINE: Maar nee. Madam Petian klopt overuren bij hare coiffeur.

SILKE: Ik barst van den honger hé.

JENNY: Moet jij al een stukje van mijne cake hebben, Silke?

SILKE: Wat zit erin deze keer?

JENNY: Pruimen.

SILKE: Nee, laat maar.

MICHELINE: Joske, zet die tv eens wat stiller...!

JOSKE: *(protesteert)* Zèg make.

MICHELINE: Vooruit of ik zet de tv helemaal af.

JOSKE: Dan ga ik buiten spelen.

MICHELINE: Nee Joske, ge blijft binnen. Ik ken dat, op twee minuten zien uw schoon kleren vuil.

NESTOR: Joske heeft ne schone flikketeer onder z'n kin hangen. *(trekt aan het vlinderdasje van Joske en laat het pesterig terug onder z'n kin schieten)*

JOSKE: *(pijncreet)* Auwh...!

MICHELINE: Nestor, ge moet ons Joske niet plagen. Daar is nu al geen huis mee te houden.

SILKE: Is het eten al gereed, Jenny?

JENNY: Natuurlijk. Mijne kabeljauw is al helemaal in elkaar gezakt.

MICHELINE: Dus Nestor als ge straks opdient altijd langs links hé en ge houdt één hand op uwe rug en ge hangt een servet over uwe andere arm. En ge zijt beleefd hé.

NESTOR: Altijd Micheline.

MICHELINE: En ge maakt een buiging als ge iets serveert.

NESTOR: Dat kan ik niet. Mijn broek is te klein.

MICHELINE: Allé, probeer eens. *(Nestor buigt beleefd)* Dieper. *(Nestor buigt nog meer)* Nog dieper.

(Nester maakt nu een heel diepe buiging waardoor z'n broek achteraan openscheurt)

MICHELINE: Wat was dat...?

NESTOR: 't Is gebeurd..., ik zit met een scheur...! Kunt ge dat rap herstellen?

MICHELINE: Nee, daar hebben we geen tijd meer voor. Stop dat maar onder.

NESTOR: Hoe?

SILKE: Door uwe achterkant niet te tonen, niemand die dat merkt.

NESTOR: Nee, maar 't begint wel te trekken hier. Precies dat er een deur openstaat.

JENNY: Zorg maar dat ge langs daar geen valing pakt.

JONAS: *(komt van de keuken)* Zijn mijn ouders er nog niet?

(De deurbel rinkelt)

JONAS: Aha, daar zullen ze zijn.

MICHELINE: Nestor, gij moogt gaan opendoen. Beleefd zijn hé.

(Nestor met stijve bewegingen af naar de hall)

JOSKE: Ik heb honger, make.

MICHELINE: Ja Joske, ge moet nog efkes wachten.

NESTOR: *(keert terug van de hall)* Het waren getuigen van Jehova want ze hadden allebei ne grote hoed op. Ik heb voor alle zekerheid de deur maar dichtgeslagen.

JONAS: Jamaar, dat is ons ma en onze pa...!

NESTOR: Oeioei...! *(weer af naar de hall en keert direct weer met Madam en Mijnheer Petian)*

(Madam Petian is inderdaad een hautaine en arrogante vrouw. Zij draagt een grote extravagante hoed en een hoop juwelen, maar ze hoort niet goed. Mijnheer Petian draagt een jachthoedje en heeft duidelijk een levenslustig en gezellig karakter. Nestor zal vanaf hier z'n achterkant niet meer tonen aan het bezoek en steeds achteruit stappen)

MIJNHEER PETIAN: Bonjour bonjour, tous le monde. Le diner est pret dèjà?

MICHELINE: Klappen die Frans? Jamaar wij niet hé.

JONAS: Pa, hier verstaan ze geen Frans.

MIJNHEER PETIAN: Pas de problème, mon ami. Dan klappen wij Vlaams hé.

(Handjes schudden. Nestor neemt hun jassen aan en hangt die in de hall)

MIJNHEER PETIAN: *(als Joske zich presenteert)* Wie is dat?

JOSKE: Ik heet Joske.

MADAM PETIAN: Wat zegt 'm...?

MIJNHEER PETIAN: Dat hij Joske heet.

MICHELINE: Dat is de kleine van mijn zuster.

MADAM PETIAN: Onze Jonas vertelde dat uw zuster een nonneke is?

MICHELINE: Ja, zij is erg begaan met verwaarloosde kinderen, vandaar dat Joske hier is.

MIJNHEER PETIAN: En waar is Tante non?

SILKE: Die is vandaag op bezoek in 't klooster van Achterbroek.

MADAM PETIAN: In welke broek...?

MICHELINE: In Achterbroek.

MADAM PETIAN: *(als Joske liefjes lacht en knipoogt naar haar)* Zèg, daar scheelt precies iets aan?

SILKE: Ja, daar scheelt héél veel aan.

MADAM PETIAN: Is mijnheer Poppe er niet?

MICHELINE: Jawel, die komt seffens.

MADAM PETIAN: Wat zegt ze...?

MIJNHEER PETIAN: Dat die seffens komt. *(tot Micheline)* Sorry, mijn madam hoort niet goed.

MADAM PETIAN: Waar is mijn apparaat?

MIJNHEER PETIAN: In uw saccoche.

MICHELINE: *(stelt Jenny en Nestor voor)* Dat is Jenny, mijne kok... *(dan ad Nestor)* ...en dat is...

MIJNHEER PETIAN: *(vervolgt)* ...uw man zeker? Ja, ik zie het al. De man moet in ieder huishouden werken.

MICHELINE: *(terwijl ze Jenny en Nestor naar de keuken pusht)* Den aperitief mag komen.

(Door het achteruit stappen botst Nestor tegen de deur. Nestor en Jenny af naar de keuken)

MIJNHEER PETIAN: Ge woont hier gezellig.

MADAM PETIAN: Is dat uw tweede verblijf?

MICHELINE: Nee, ons eerste..., euh ik bedoel het tweede..., staat in de Ardennen.
(krijgt een duwtje van Silke)

MADAM PETIAN: Waar, zegt ze...?

MIJNHEER PETIAN: *(herhaalt luid)* In de Ardennen.

(Nestor en Jenny dagen op met elk een dienblad vol drank en aperitiefhapjes)

MICHELINE: Dat is de champagne.

MADAM PETIAN: Toch gene cava hé, want dat lust ik niet.

MIJNHEER PETIAN: *(heeft een oogje op Jenny)* Ge hebt verdorie schoon volk in uw keuken staan.

(Maar daar steekt Nestor een stokje voor. Hij zet zich tussen Jenny en Mijnheer Petian. Jenny en Nestor zullen de volgende momenten heen en weer lopen tussen keuken en living. Nestor toont nog steeds zijn achterkant niet)

JOSKE: *(tot Madam Petian)* Ik heb een portemoneeke.

MADAM PETIAN: Oh ja? En zitten er veel centen in?

JOSKE: Wacht, ik zal het eens laten zien. *(wil z'n broek losknopen)*

MICHELINE: *(belet dat)* Nee Joske, dat mag niet...!

JOSKE: *(ad kruis van Mijnheer Petian)* Die meneer draagt ook links.

MIJNHEER PETIAN: Hoe weet gij dat?

JOSKE: Omdat ik alles zie zitten.

MADAM PETIAN: Wat zegt 'm...?

MIJNHEER PETIAN: Dat hij alles ziet zitten.

(Madam Petian bestopt veiligheidshalve haar décolleté)

JOSKE: *(tot Madam Petian)* Trek eens aan mijne vinger. *(als Mdm Petian aan zijn vinger trekt laat Joske een stevige wind)*

MADAM PETIAN: *(gegeneerd)* Oooh..., wat een deugniet!

JOSKE: *(tot Micheline)* Mag de muziek op, make?

MICHELINE: Ja, maar niet te luid hé.

JOSKE: *(zet de muziek aan, een carnavalskraker galmt luid door de kamer. Joske wil de polonaise dansen en wil er iedereen in betrekken, roept)* Changer...!

(Silke zet de muziek weer uit. Mijnheer Petian doet zich te goed aan de champagne. Madam Petian kapt zijn glas stiekem leeg in de bloempot die op de wc-pot staat)

MIJNHEER PETIAN: *(schrikt dan dat zijn glas al leeg is)* Precies dat mijn glas lekt. Kom, vul nog maar eens bij, Jenny.

(Joske haalt ondertussen stiekem het tafelkleedje en de bloempot van de wc-pot. Mijnheer Petian neemt weer een vol glas en drinkt, zet dat ergens, maar achter zijn rug neemt Madam Petian zijn halfvol glas en wil dat weer in de bloempot kappen, haar blik valt nu echter op de wc-pot. Ze kan haar ogen niet geloven en frons de wenkbrauwen)

MADAM PETIAN: *(ad wc-pot)* Wat staat dat ding hier in de living te doen...?

NESTOR: Dat is een antiek kunststuk. Dat is méér dan 200 jaar oud. Daar heeft Napoleon nog opgezeten.

MADAM PETIAN: Wat zegt 'm...?

MIJNHEER PETIAN: *(herhaalt luid)* Dat Napoleon daar nog opgezeten heeft.

MADAM PETIAN: Mais c'est incroyable.

JENNY: *(tot Micheline)* Madam, de gasten kunnen aan tafel gaan. *(af naar de keuken)*

MICHELINE: *(tot allen)* Iedereen aan tafel alstublieft.

(Madam Petian doet haar hoed af en legt die ergens opzij. Micheline, Silke, Jonas, Mijnheer Petian en Madam Petian zetten zich aan tafel. Joske legt stiekem het schetenkussen op de stoel van Madam Petian. Alle blikken naar haar als men het bekende geluidje hoort)

MIJNHEER PETIAN: Dat zal Napoleon wel geweest zijn daar op zijn troon, haha. *(stil tot Madam Petian)* Een beetje manieren, hé poes.

MADAM PETIAN: Maar dat was ik niet...!

(Men schenkt de wijn uit. Joske legt het schetenkussentje terug op het deksel van de wc-pot)

JOSKE: *(tot Micheline, ad urne)* Ons mama moet bij aan tafel.

MICHELINE: Nee Joske, dat kan nu niet.

JOSKE: Jawel, het MOET.

(Micheline zet uiteindelijk de urne bij Joske op tafel. Nestor dient twee borden met voorgerecht op. Joske stopt z'n vinger in de gescheurde broek van Nestor)

JOSKE: Make, nonkel Nestor heeft een gaatje in zijn broek.

MICHELINE: *(berispt)* Kan ons Joske nu eens efkes zwijgen alstublieft?

JOSKE: Ja make. *(steekt dan z'n vinger op)*

SILKE: Wat is er, Joske?

JOSKE: Kan Tante Nonneke met de auto rijden?

MICHELINE: Nee.

JOSKE: Waarom heeft ze dan een remspoor gemaakt op de wc in de badkamer?

MICHELINE: *(verontschuldigt zich)* Kinderen hé.

MIJNHEER PETIAN: *(ad Nestor)* Moet mijnheer Poppe niet bij aan tafel zitten?

NESTOR: Jamaar, wie gaat er dan opdienen?

JOSKE: Ikke.

NESTOR: Kunt gij dat?

JOSKE: Ja, dat zie ik wel zitten.

(Joske zal vanaf hier verder opdienen. Hij walst met de bordjes door de kamer. Men begint te eten van het voorgerecht)

MIJNHEER PETIAN: *(tot Nestor)* En hoe gaan de zaken, mijnheer Poppe?

NESTOR: Goed.

MIJNHEER PETIAN: Onze zoon Jonas vertelde me dat gij hoofd zijt van een bewakingsfirma?

NESTOR: Jaja.

MIJNHEER PETIAN: En wat bewaakt ge zoal?

NESTOR: Mijn duiven hé.

MIJNHEER PETIAN: Gij als duivenspecialist, weet gij waarom een Marrokaanse duif enkel op haar rug vliegt? Omdat anders haar ring gepikt wordt. *(lacht uitzinnig)* ...Bwoehaha...!

MADAM PETIAN: Waarom wordt er gelachen...?

MIJNHEER PETIAN: Ge moet uwe hoorn gebruiken, poes.

MADAM PETIAN: Kunt gij die eens uit mijn saccoche pakken?

(Mijnheer Petian haalt een hoorn uit haar handtas. Joske legt ondertussen de extravagante hoed van Madam Petian op de stoel van Mijnheer Petian waardoor die wordt platgedrukt als Mijnheer Petian weer gaat zitten op z'n stoel. Madam Petian zal vanaf nu steeds de hoorn aan haar oor houden als er gepraat wordt)

MADAM PETIAN: *(tot Micheline)* Is er misschien wat peper?

MICHELINE: Jawel hoor. Ik zal de kok eens roepen. *(af naar de keuken)*

JOSKE: *(tot Madam Petian)* Ik zal u eens wat straffe peper geven? *(opent de urne, graait met z'n hand door de assen en strooit de inhoud op het bord van Madam Petian, oogcontact tussen Silke en Jonas)*
Nog wat, madam...?

MADAM PETIAN: Nee, 't is goed zo. Merci.

(Silke kan het niet meer aanzien en houdt de hand voor haar ogen)

MADAM PETIAN: *(proeft en hoest dan)* Dat is precies wel hele straffe peper!

JOSKE: Ja, die heeft al in den oven gezeten.

(Silke krijgt braakneigingen en wil af naar de keuken, maar botst bij de deur op Micheline en Jenny)

MICHELINE: *(tot Silke)* Is 't weer zover? Gij moet toch eens dringend naar den dokter gaan hé.

(Silke af naar de keuken. Jenny zet het peper- en zoutpotje op tafel)

JENNY: Dit is peper en zout.

MIJNHEER PETIAN: We zullen het laten smaken. Maar ik heb toch ook liever wat van die straffe peper. *(als Joske de urne wil leegkappen op zijn bord)*

Nee, één lepelke is meer dan genoeg.

JOSKE: *(richting Nestor)* Nog iemand...?

NESTOR: *(bestopt zijn bord onmiddellijk)* Néééé...!

JENNY: *(staat ondertussen met Micheline beetje afgezonderd van de rest, fluistert tot Micheline)* Er scheelt iets aan de eieren.

MICHELINE: Van welke winkel komen die?

JENNY: Die komen uit die mand van Zjang.

MICHELINE: Dat zijn eieren van onze Zjang z'n kiekens...! Die zijn allemaal slecht...! Gooi ze maar weg.

JENNY: Dat gaat niet meer.

MICHELINE: Waarom niet?

JENNY: Omdat ze al op hun bord liggen.

(Ook Micheline krijgt nu braakneigingen. Jenny weer af naar de keuken. Micheline wil haar volgen, maar Silke komt net terug binnen)

SILKE: *(tot Micheline)* Gij ook al...?

MICHELINE: Uit de weg, ik moet overgeven...!

SILKE: Ga maar achter de garage staan, daar ligt dat van mij ook.

MICHELINE: Och Silke, ge moest het eens weten...!

SILKE: Nee ma, GIJ moest het eens weten. Kom, we zetten ons aan tafel en we bijten nog efkes op onze tanden.

(Silke en Micheline zetten zich beiden terug aan tafel)

JOSKE: Make, ik lust mijn eike niet.

NESTOR: Doe maar op mijn bord dan.

MIJNHEER PETIAN: Lekker voorgerechtje, maar die eieren hebben wel een apart smaakje hé.

JOSKE: Ja, die komen van de Portugese koekkoek.

JONAS: Oh ja...? *(ruikt aan het ei op z'n bord, maar daar maakt Joske gebruik van om hem met z'n neus in de saus te duwen)* Hé pas op voor mijn snor, hé kleine...!

MICHELINE: Joske, ga zitten en eet voort.

JOSKE: Ik heb geen honger meer. Ik verveel mij. Wat kan ik nog doen, make?

MICHELINE: Dan geeft ge de planten maar wat water.

(Joske af naar de keuken)

MIJNHEER PETIAN: Daar was eens nen Hollander, een Duitser en een Belg, en die...

MADAM PETIAN: *(berispt nijdig)* 't Is genoeg nu met uwe vuile praat hé...!

(Joske keert weer van de keuken met een gietertje waarmee hij bloemen en planten in de kamer water geeft)

MADAM PETIAN: *(plots in paniek, krijst)* Waaaah...! Er zit ne kikker tussen mijne

salaad...! *(veert recht)* Doe dat beest weg...!

JOSKE: Dat is geen beest, dat is de Fik, mijne kikker die ik gisteren gevangen heb.

MADAM PETIAN: Dat is een vies beest...!

JOSKE: En wat zijt gij dan...? Heu...? *(wordt boos en pusht Madam Petian achteruit..., tot ze zich laat neerzakken met haar achterwerk op de wc-pot, waardoor het schetenkussentje weer z'n werk doet)*

NESTOR: *(met binnenpretjes)* Ziet ge 't zitten, Joske?

JOSKE: Ja, het zit op de pot.

MADAM PETIAN: *(met hoorn aan haar oor)* Wat zegt 'm...?

JOSKE: *(kapt met z'n gietertje water in de hoorn van Madam Petian)* Dat 't gaat regenen...!

MADAM PETIAN: *(kan moeilijk terug overeind, dan boos tot Mijnheer Petian)*
Allé, kom mij eens helpen hé...!

(Mijnheer Petian en Nestor helpen haar met moeite overeind waardoor de scheur in de broek van Nestor duidelijk zichtbaar wordt voor Mijnheer Petian, die laat daardoor z'n echtgenote terug op de wc-pot vallen)

MIJNHEER PETIAN: Oh sorry. Poes.

MADAM PETIAN: *(komt overeind, slaat dan op de handen van Mijnheer Petian)* Laat me gerust...!

JOSKE: Hebt ge uw poepke goed afgeveegd?

MADAM PETIAN: *(boos, dreigend)* Ik zal seffens eens een "poepke" tegen uwe appel geven...!

(Onder volgend gesprek zal Joske stiekem de kikker in de handtas van Madam Petian stoppen)

MADAM PETIAN: *(tot Mijnheer Petian)* Kom we zijn weg...! Waar is mijnen hoed...?

(Als Mijnheer Petian gegeneerd haar de platgedrukte hoed overhandigt krijgt hij een flinke tik van haar. Nestor lacht zich te pletter)

MIJNHEER PETIAN: *(verontschuldigt zich)* Sorry mensen, door omstandigheden is het hier zo'n beetje uit de hand gelopen. Maar we zullen het diner zeker een andere keer verder zetten. Onze verontschuldigenen nog.

NESTOR: *(veert recht)* Wacht, ik zal uw jassen pakken in de hall.

MADAM PETIAN: Neenee, die pakken we zelf wel. En waarom loopt gij altijd achteruit...?

NESTOR: Omdat mijn vitesse "vooruit" soms hapert.

MADAM PETIAN: *(neemt haar handtas en vervolgt)* Saluut...!

JOSKE: *(imiteert een kikker)* Kwaak kwaak...!

(Mijnheer Petian en Madam Petian willen af langs de hall)

MADAM PETIAN: *(bij de deur, geeft Mijnheer Petian een tik van haar handtas)* Ikke eerst...!

JONAS: *(tot Silke)* Dat kan nu toch niet meer hé.

SILKE: Ik denk dat gij eens moet gaan klappen met uw ma.

JONAS: Nu?

SILKE: Ja nu.

(Jonas af naar de hall)

MICHELINE: *(verwonderd)* Allé wat nu...? Nu zijn die al weg nog voor het hoofdgerecht op tafel staat. Daar gaat onze diner.

NESTOR: Moet ik daarvoor twee uur aan mijn zwarte broek strijken?

JONAS: *(komt van de hall)* Als ge met ons ma ergens gaat eten dan gebeurt er altijd wel iets. Ik heb medelijden met onze pa. En ik begrijp niet dat die het al zolang heeft kunnen volhouden bij haar.

SILKE: Ja, dat was een heftige eerste kennismaking, moet ik zeggen. Tante Nonneke heeft het mooiste van de film gemist.

MICHELINE: Wat moeten die nu van ons denken?

SILKE: Daar kunt gij toch niks aandoen.

JOSKE: En ik ook niet.

MICHELINE: *(gaat op de rand van de zetel zitten)* Waarom kunnen wij eens nooit gewoon wat mensen uitnodigen voor een etentje? Waarom moet er altijd iets misgaan?

SILKE: Ma, madam Petian zoekt het zelf.

MICHELINE: Och Silke, het is hier altijd wel iets.

NESTOR: Ja, zelfs mijn broek is kapot.

MICHELINE: Ik denk dat wij gedoemd zijn om te mislukken.

SILKE: Ja zo moet ge maar klappen, straks wordt ge nog depressief ook.

(Micheline weent en neemt haar zakdoek)

JOSKE: *(troostend)* Wat scheelt er, make?

MICHELINE: Ik zie het niet meer zitten.

JOSKE: Ik zie het nog wèl zitten. *(zet zich naast Micheline)* Kom, leg uw kopke maar tegen de mijne. *(met wangen liefjes tegen elkaar)* Ik heb niet gere dat gij weent, make.

MICHELINE: Waarom niet?

JOSKE: Omdat ik u graag zie.

MICHELINE: Ik u ook, jongen.

JOSKE: Wij hebben elkander, meer moeten wij toch niet hebben. Gij zijt het liefste make van heel de wereld.

MICHELINE: En gij het liefste Joske van heel de wereld..., al zijt ge soms wel ne grote deugniet hé.

JENNY: *(komt van de keuken)* Mag het hoofdgerecht al komen? *(dan verwonderd)* Waar zijn Madam en mijnheer Petian naartoe...?

SILKE: Al weg.

JENNY: Hoe al weg...? Maar er is niet eens van mijne cake met pruimen geproefd.

NESTOR: Al maar sjans of onze wc-pot zat helemaal vol.

JENNY: Kalm gij, hé vriend...! *(tot de rest)* Heeft er nog iemand goesting in het hoofdgerecht? *(algemene ontkenning)*

ZJANG: *(eist de aandacht, met terug de normale stem van de oude Zjang)* Zit iedereen stevig op zijne stoel...?

SILKE: Waarom?

ZJANG: Omdat ik u iets moet bekennen. Ik heet niet meer "Joske", ik heet "Zjang".

MICHELINE: *(verbaasd)* Hoe...?

ZJANG: Ja, juist na dat accident zat ik wel in nen andere wereld, maar nu is 't tijd om terug de èchte Zjang Poppe te worden. Van gistermorgen heb ik mijn verstand terug, maar ik vond het héél plezant dat ik door iedereen zo verwend werd en daarom..., en daarom speelde ik efkes komedie. Aan allemaal sorry daarvoor. *(verwondering bij de aanwezigen)*

SILKE: Nu gaan we 't krijgen...!

JENNY: Bedrieger...!

ZJANG: Enkel de Nestor wist hoe de vork aan de steel zat.

JENNY: *(tot Nestor)* En gij zegt niks, nee...?

NESTOR: Maar ik weet het pas van gisteren.

MICHELINE: *(boos tot Nestor)* Dan had ge vandaag nog uwe mond kunnen opendoen.

NESTOR: Gij wou mij gisteren niet geloven toen ik zei dat Zjang komedie speelde.

MICHELINE: Met venten..., altijd problemen...!

NESTOR: Héla, ik heb wel héél mijnen avond opgeofferd voor uwe diner, hé Micheline.

SILKE: Ik denk dat we er nu best kunnen over zwijgen, en dat we allemaal blij mogen zijn dat onze pa terug genezen is.

ZJANG: Ja kom, zand erover.

(Alle blikken naar Micheline. Het kost haar enige moeite maar ze zoekt uiteindelijk toch toenadering tot Zjang)

MICHELINE: Ik zie u toch gere.

SILKE: Allé kom, daar gaan we een glas wijn op drinken.

MICHELINE: *(tot allen)* En dan wil ik ook nog iets zeggen. Iedereen moet dringend een pilleke pakken tegen den diaree, want we hebben hier just eieren gegeten die al meer dan twee maanden liggen te rotten onder de coniferen in onze hof.

JONAS: Dat kan nu toch niet meer, hé Zjang.

ZJANG: Sorry mannekes.

(Nestor, Silke en Jonas hollen onder braakneigingen naar de keuken)

MICHELINE: *(roept hen nog na)* Achter de garage hé...!

JENNY: Al sjans dat ik niet van die rotte eieren gegeten heb. *(krijgt nu toch wat buikkampen)* Maar ik denk dat ik teveel van mijne cake met pruimen geproefd heb. Ik moet dringend naar de wc.

ZJANG: Doe maar, hier staat er ene.

JENNY: Och zot.

MICHELINE: Boven op de badkamer, Jenny.

(Jenny in snel tempo af naar de slaapkamers. Micheline en Zjang liefjes voor elkaar)

MICHELINE: *(tot Zjang)* Ge hebt ons flink voor den aap gehouden, maar ik ben toch

blij dat ge niks mankeert. Nu kunnen we morgen met een gerust hart dat contract gaan ondertekenen en morgenavond gaan wij eens goed op restaurant.

ZJANG: En er is nog groot nieuws, maar dat moet ons Silke u zelf maar vertellen. *(wil Micheline een kusje geven)*

MICHELINE: *(weert hem af)* Nee Zjang Poppe, trek eerst maar eens andere kleren aan.

ZJANG: *(veert recht, dan even weer met de stem van Joske)* Okee, en daarna gaan we ons bed nog eens testen, hé make...! *(af naar de slaapkamers)*

VIJFDE BEDRIJF

(één dag later)

(Tante Nonneke staat gekleed in haar jas. We zien nog net dat zij het deksel van de wc-pot dichtslaat. Zjang en Micheline komen binnen van de keuken, ook gekleed in hun jas)

MICHELINE: Allé, het contract is eindelijk ondertekend. We kunnen op ons beide oren slapen.

TANTE NONNEKE: *(hangt haar jas op een stoel)* Ik ga me nu klaarmaken om te vertrekken naar Zaventem. Is er al voor een taxi gebeld?

MICHELINE: Jaja.

TANTE NONNEKE: Wanneer gaat Zjang z'n auto laten herstellen?

MICHELINE: Niet meer. We gaan kijken voor ne nieuwe mercedes.

ZJANG: Pakt gij graag iets mee om onderweg te eten? Daar is nog veel over van den diner van gisteren.

TANTE NONNEKE: Nee, als ik hoor wat hier gisteren allemaal naar binnen gespeeld is. *(af naar de slaapkamers met haar handtas)*

MICHELINE: Hoe dat het leven toch kan draaien. Gisteren ongelukkig, vandaag héél gelukkig.

ZJANG: Natuurlijk met 350.000 euro.

MICHELINE: Kunt ge geloven dat wij nu rijk zijn, Zjang? Nu kan ons Silke eindelijk trouwen met Jonas. En nu kunnen wij ook een appartement aan zee kopen. Of hebt gij liever een appartement in Spanje?

ZJANG: Micheline, ge moet het niet zo "hoog" laten hangen.

MICHELINE: Dat doe ik niet.

ZJANG: Jawel Micheline. Ik hoop dat ge met uw beide voeten op de grond zult blijven. Ik ben maar ne gewone werkmán hé. Aan mij zullen ze niet zien dat we nu geld hebben. Waar is dat geld trouwens?

MICHELINE: Ons Fien en ik hebben de cheque afgehaald.

ZJANG: Waarom laat ge dat geld niet op de rekening zetten?

MICHELINE: Omdat het op de bank toch niks meer opbrengt.

ZJANG: En waar is ons geld dan nu...?

MICHELINE: In de saccoche van Tante Nonneke.

ZJANG: Waarom niet in UW saccoche?

MICHELINE: Omdat ik in alle chaos mijn saccoche vergeten was. *(als Zjang onmiddellijk naar de slaapkamers wil gaan)* Wat gaat gij doen?

ZJANG: Ik wil dat geld zien.

MICHELINE: Laat Tante Nonneke maar efkes doen, die is aan 't bidden, ze heeft last met het afscheid. Ik ga nu eerst voor ons eens ne straffe koffie maken. *(af naar de keuken)*

(De deurbel rinkelt. Zjang laat Tina binnen langs de hall)

TINA: Ge ziet er beter uit dan de vorige keer toen ge Joske waart.

ZJANG: (ernstig) Tina, ik wil dat het ophoudt tussen ons.

TINA: Dat kan nu niet meer. *(als Zjang haar terug naar buiten tracht te*

werken) En wat er gebeurd is tussen ons?

ZJANG: Dat was maar één week, toen zal ik blind geweest zijn.

TINA: Maar ik hou van u, Zjang.

ZJANG: En daarom rijdt ge mij zomaar omver?

TINA: Dat was een ongeluk. Dat weet gij ook.

ZJANG: Voor mij is het over en out.

TINA: Voor mij niet, ik wil nog meer van dat. Ik denk sindsdien dag en nacht aan u. Ik kan zelfs niet meer slapen.

ZJANG: Dan pakt ge maar een slaappilleke.

TINA: Helpt niks.

ZJANG: Dan moet ge de schapen tellen.

TINA: Dat lukt ook niet.

ZJANG: Waarom niet?

TINA: Ze geraken niet meer over den draad.

ZJANG: Dan zet ge 't poortje maar open.

TINA: 't Is wel allemaal begonnen met mijn poortje open te zetten, hé meneer...!

ZJANG: Kom, bol het nu maar af voor ons Micheline binnenkomt.

TINA: Nee, ik wil eerst praten met uw Micheline.

ZJANG: Dat gaat niet. Die is niet thuis.

MICHELINE: *(roept OFF op de achtergrond)* Zjang, wie is dat...?

(Zjang pusht Tina snel af langs hall en keert weer, blijft met z'n rug tegen de deur staan en haalt opgelucht adem. Micheline komt van de keuken)

MICHELINE: Wie was dat aan de voordeur...?

ZJANG: *(verzint snel)* Euh..., de verzekeringsagent.

MICHELINE: *(snuift in de lucht)* Is die homo?

ZJANG: Waarom?

MICHELINE: Omdat ik Channel 5 ruik.

ZJANG: Ge droomt wel zekers.

MICHELINE: Wat kwam die verzekeringsagent doen?

ZJANG: Die moest nog iets weten over dat accident.

MICHELINE: Kunnen we trekken van de verzekering, denkt ge?

ZJANG: Dat zit er dik in.

MICHELINE: Het kan niet meer op. De zeven vette jaren zijn aangebroken voor ons. Kom hier, dat ik ons Joske nog eens goed vastpak. *(omhelzing)* Ik ben toch blij dat alles weer terug normaal is. Gij ook, Zjang?

ZJANG: Jaja.

JENNY: *(komt binnen langs de keuken met een cake)* 't Is hier weer koek en ei zeker?

MICHELINE: Zwijg me over eieren alstublieft.

JENNY: Ik heb nog eens ne cake gebakken.

ZJANG: *(spottend)* 't Is toch niet waar zeker.

JENNY: Is de koffie klaar?

MICHELINE: Ik was just ne pot aan 't maken. Pak efkes ne stoel. *(af langs de keuken)*

ZJANG: Waar is de Nestor?

JENNY: Die werkt in mijnen hof.

ZJANG: Ge hebt hem precies al goed gedresseerd. *(monstert de cake op tafel)*

Heeft uwe cake nu precies gene blauwe schijn? Wat zit er deze keer in?

JENNY: Iets speciaals. Eens proeven?

ZJANG: Nee.

JENNY: Gij houdt niet van mijne cake hé.

ZJANG: Nee, ik heb al betere dingen gegeten.

JENNY: Natuurlijk, gij houdt meer van andere vrouwen.

ZJANG: Wat wilt ge daar nu mee zeggen...?

JENNY: Die Tina..., of denkt ge dat ik dat niet weet? Ik weet alles, Zjang Poppe.

ZJANG: Hoe weet gij dat...?

JENNY: *(toont hem een brief)* Van Tina, gericht aan Zjang Poppe. Die heb ik onderschept. De factuur heeft die in de verkeerde brievenbus gestopt. Toevallig in de mijne, en toevallig heb ik die brief geopend.

ZJANG: En nu...?

JENNY: Ik kan alles vertellen tegen Micheline.

ZJANG: Dat durft gij niet.

JENNY: Oh nee. *(roept richting keuken)* Micheline...?

MICHELINE: *(OFF)* Ja Jenny?

JENNY: Is de koffie al klaar?

MICHELINE: *(OFF)* Hij is bijna doorgelopen.

ZJANG: *(tot Jenny)* Okee, wat wilt ge?

JENNY: Dat gij uw coniferen snoeit.

ZJANG: *(geeft toe)* Okee, ik zal m'n coniferen gaan snoeien.

JENNY: *(vervolgt)* En dat ge zegt dat mijne cake lekker is.

ZJANG: Okee, gij kunt lekkere cake bakken.

JENNY: *(vervolgt)* En dat ge er nu een groot stuk van opeet.

ZJANG: Nee, ik walg van uwe cake. Heel onze familie is uwe cake kotsbeu.

JENNY: Gij gaat daar een groot stuk van opeten terwijl iedereen het ziet.

ZJANG: Nee.

JENNY: Jawel. *(roept weer richting keukendeur)* Micheline...?

MICHELINE: *(komt van de keuken met koffiepote en kopjes)* Ja, de koffie is klaar.

(Jenny stopt de brief van Tina snel in haar zakken. Zjang wil ervandoor langs keuken)

MICHELINE: Waar gaat gij naartoe, Zjang?

ZJANG: Ik ga mijn coniferen snoeien.

MICHELINE: *(verwonderd)* Waarom nu zo in ene keer...?

ZJANG: Och zomaar.

MICHELINE: En uwe koffie?

ZJANG: Drink die zelf maar uit.

MICHELINE: Waar zit ons Silke?

ZJANG: Die ging vandaag toch naar die ouders van Jonas om alles bij te leggen.

MICHELINE: Och ja, dat is waar ook.

ZJANG: *(wil af langs de keuken, maar stuit op Nestor die net binnenkomt en duidelijk veel rugpijn heeft)* En wat scheelt er met u...?

NESTOR: Mijne rug...! Ik zie scheel van de zeer.

ZJANG: Dat is natuurlijk van in de hof van Jenny te werken.

JENNY: Och, dat wordt hij wel gewoon. En ik wil geen wildernis zoals mijnen buurman.

Iedereen een stukje cake?

NESTOR: Nee, ik heb geen goesting.

JENNY: Dan moet ge maar eten tegen de goesting die komt. *(presenteert Nestor een stuk. Nestor pakt aan met tegenzin. Jenny geeft Micheline ook een stuk)* En gij Zjang, gij wilt een groot stuk zeker...?

ZJANG: *(twijfelend)* Euh... (dan niet zo overtuigend) Jaja.

JENNY: *(geeft Zjang een groot stuk cake)* Kom en laat het smaken.

(Micheline eet er niet van. Nestor eet ervan met stiekem dichtgeknepen neus en Zjang laat zijn stuk stiekem in de wc-pot vallen)

ZJANG: 't Was héél lekker.

JENNY: *(tot Nestor)* Hoort ge wat uwe maat zegt?

NESTOR: *(met grimas)* Jaja, 't is lekkere cake.

JENNY: Hier, pak nog maar een stuk dan.

NESTOR: Neenee.

JENNY: Jawel, gij moet nog krachten opdoen voor uwe zere rug.

MICHELINE: *(tot Jenny)* Kom eens efkes mee naar de keuken.

JENNY: *(tot de heren)* Als ge nog een stuk wilt, pak maar hé. Ge moet niet verlegen zijn. Morgen hebben we weer andere.

(Micheline met Jenny af naar de keuken. Nestor spuwt z'n mond leeg in de wc-pot. Zjang gooit zonder kijken heel de cake in de wc-pot en slaat het deksel weer dicht)

ZJANG: Voilà, daar zit 'm goed. *(tikt tegen Nestor z'n schouder)* En..., hebt ge al van uwe nestel moeten geven?

NESTOR: Oh nee zekers. Dat is niet meer normaal met die Jenny.

ZJANG: Natuurlijk heeft zij dat al die jaren gemist en wil die nu haar schade inhalen. Gaat gij intrekken bij Jenny?

NESTOR: Jaja.

ZJANG: Als gij mijne nieuwe buurman wordt dan gaan we een petanquebaan aanleggen in den hof, met een bar eraan.

(Jenny komt achter de rug van Nestor binnen)

NESTOR: Het enige probleem is dat ik elke dag van hare smerige cake moet eten en eerlijk gezegd, ik walg van hare cake. Het eerste wat zij doet als zij 's morgens opstaat is ne cake bakken. En wat die daar allemaal indoet, dat heeft gene naam. Ik zou er niet van verschieten dat ik een van de dagen met mijn poten omhoog lig.

(Geforceerd hoestje van Jenny. Nestor schrikt en blijft stokstijf staan)

JENNY: *(grijpt Nestor bij de kraag)* Wat zegt gij daar allemaal achter mijne rug...?

NESTOR: *(bang)* Dat uwe cake héél lekker is.

JENNY: Oh ja? *(als Nestor z'n bezweet gelaat droogt)* Ge begint al gaan te zweten precies. Van wat is dat?

NESTOR: Ik zou het niet weten.

JENNY: Ikke wel. Dat is van die cake.

NESTOR: Hoe van die cake...?

JENNY: Natuurlijk, ik heb vandaag cake gebakken met een heel dozeke van die gemalen blauw vitessepillen erin...!

ZJANG: Viagra...? Daarom ziet uwe cake zo blauw...!

JENNY: *(tot Nestor)* Kom, we gaan naar huis. *(verwittigt Zjang)* En vergeet gij uw coniferen niet te snoeien, hé mijnheer de paashaas...! *(met Nestor af langs de keuken)*

ZJANG: *(opent het deksel van de wc-pot, dan bij zichzelf)* Viagra begot...? *(reinigt z'n mondhoeken van alle kruimels van de cake en spuwt die uit in de wc-pot, sluit dan het deksel weer)*

MICHELINE: *(komt van de keuken)* Die waren zo rap weg?

ZJANG: Ja, ze hadden nog wat werk in den hof.

TANTE NONNEKE: *(komt met een valies en haar handtas van de slaapkamers. Ze trekt haar jas aan)* Allé, we zijn klaar om te vertrekken. De taxi mag komen.

MICHELINE: Hebt ge echt niet graag dat Zjang en ik meegaan naar Zaventem?

TANTE NONNEKE: Nee, het afscheid zou alleen maar erger zijn. Blijf maar binnen als ik vertrek.

ZJANG: Wanneer komt ze nog eens terug?

TANTE NONNEKE: Misschien tegen Kerstmis. *(neemt afscheid, omhelst Micheline)*

MICHELINE: Pas goed op uzelf, hé Fien.

TANTE NONNEKE: En als ge nog eens een diner geeft dan zoekt ge maar een babysit voor Joske *(geeft Micheline een kruisje op haar voorhoofd)*

MICHELINE: Houdt u goed, hé Fien, en doe ze de groeten ginder in Venezuela.

TANTE NONNEKE: *(omhelst Zjang)* Zjang..., of moet ik "Joske" zeggen, houdt u goed hé. *(geeft kruisje op z'n voorhoofd)*

ZJANG: Fien, 't was plezant. En ge weet het hé, ge zijt hier altijd welkom. Kom zeker nog maar eens terug.

TANTE NONNEKE: Ja, als ons Heer het wil. Spijtig dat Silke en Jonas er nu niet zijn om afscheid te nemen.

MICHELINE: Jamaar, die kunnen elk moment thuiskomen.

TANTE NONNEKE: Mijne vlieger kan niet op mij wachten. Doe hen zeker de groeten en geef hen een kruisje van mij en zeg hen dat ik voor hen zal bidden.

MICHELINE: We zullen u zeker iets laten weten als ze gaan trouwen. *(een auto claxonneert op de achtergrond)* Uwen taxi is er al.

TANTE NONNEKE: Okee, en nog ne zalige Pasen allebei hé. *(gaat er vandoor)* Ik zal maar langs de voordeur gaan dan moet ik niet zo ver sleuren met mijn valies. *(af langs de voordeur)*

MICHELINE: *(krijgt het moeilijk. Zjang troost haar)* 't Is toch elke keer weer erg als ik moet afscheid nemen van ons Fien.

ZJANG: Ge moet niet wenen, die komt nog terug hé.

MICHELINE: Ik denk iedere keer dat het de laatste keer is dat we haar zien.

ZJANG: Kom hier, dat ik u eens goed vastpak. *(omhelzing)*

(Silke en Jonas komen binnen langs de keuken. Silke draagt een pakje versierde paaseieren)

SILKE: Kijk eens, wat ik gekregen heb van de ma van Jonas.

MICHELINE: Is den ambras bijgelegd?

SILKE: Zo wit als poppenstront. Ik kan niks slecht meer doen bij haar.

ZJANG: *(tot Jonas)* En die zwarte veeg onder uwe neus? Dat is gene vette, hé maat.

JONAS: Nee, ik zal nog lang moeten sparen, vrees ik.

ZJANG: Ge moet er wat roze korrel opdoen.

SILKE: Pa, hou nu eens op met Jonas vanalles wijs te maken. Op het werk lachen ze hem ook al uit. Daar had iemand gezegd dat hij met zijne kop in een emmer wasverzachter moest gaan zitten.

MICHELINE: *(tot Jonas)* Dat hebt ge toch niet gedaan?

JONAS: Jawel, en ik was bijna verdronken.

SILKE: Waar is Tante Nonneke?

ZJANG: Ge hebt haar net gemist.

MICHELINE: Ja, ze is juist vertrokken met de taxi.

SILKE: Oh, dat is spijtig. *(haalt zwaar uit naar Jonas)* Ik heb u nog gezegd dat we moesten doorgaan, maar nee, uw ma altijd met haar nieuwe postuurkes. *(imiteert de stem van Madam Petian)* En kijk hier eens wat ik gekocht heb, en kijk daar eens, en drink nog rap een portooke... Daar geraakt ge niet weg hé...

MICHELINE: Heeft ze nog iets gezegd over den diner van gisteren?

SILKE: Ja, ze hoopt dat onze eerste kleine niet de kuren zal krijgen van Joske.

JONAS: Onze pa vond het hier héél gezellig en wil zeker nog eens terugkomen. Maar ze willen u alvast ook eens uitnodigen op een diner bij ons thuis.

SILKE: Ma, wij moeten u iets vertellen...

(De deurbel rinkelt)

JONAS: Ik zal wel gaan opendoen. *(af langs de hall)*

ZJANG: *(herinnert zich plots iets, grijpt Micheline bij haar arm)* Miljaar hé...!

MICHELINE: Wat scheelt er?

ZJANG: Micheline..., Tante Nonneke is weg.

MICHELINE: Ja, en dan?

ZJANG: Waar is dat geld...?

MICHELINE: *(stoot zich voor het hoofd)* Miljaar...!

ZJANG: Die heeft dat toch niet meegenomen...?

MICHELINE: Jawel, dat geld zit nog in haar saccoche.

ZJANG: Allé, ge zoudt haar de communie geven en ondertussen gaat ze er met ons 350.000 euro vandoor. En wij die dachten dat ze zo heilig was als Moeder Theresa. 't Is nen dief, ne grote smerige dief...!

JONAS: *(komt van de hall)* De verzekeringsagent staat aan de voordeur. Hij wil Zjang Poppe dringend spreken.

ZJANG: Zeg dat hij de pot op kan, we hebben nu geen tijd.

(Jonas weer af langs de hall)

MICHELINE: *(tot Zjang)* Ziet gij het zitten om Tante Nonneke achterna te reizen naar Venezuela?

ZJANG: Nee, dat zie ik niet zitten...!

MICHELINE: Ikke wel, kom...! Waar zijn onze jassen?

ZJANG: Maar wij geraken niet in Zaventem met onze auto, Micheline.

(Jonas komt terug van de hall)

MICHELINE: *(tot Jonas)* Kom, uw autosleutels, dan rijden we met uwen auto naar Zaventem.

SILKE: *(onderbreekt)* Ma, wij hebben groot nieuws...

(Maar Micheline en Zjang hebben geen tijd om te luisteren en zijn al in snel tempo verdwenen naar de keuken)

SILKE: *(tot Jonas)* Verstaat gij dat nu...? Die hebben geen tijd voor ons.

(Zjang komt in snel tempo terug van de keuken, haalt nog snel de urne van de schouw en wil die meepakken)

SILKE: Wat gaat gij mee die urne doen?

ZJANG: Ons moeder mag ook mee naar Venezuela. *(wil direct terug af naar de keuken)*

MICHELINE: *(steekt haar hoofd binnen aan de keukendeur, nerveus)* Allé Zjang, waar blijft gij...? Vooruit hé...!

ZJANG: Ja, ik kom. Start de auto al maar.

(Micheline en Zjang af langs de keuken)

SILKE: *(roept hen nog luid na, met veel emotie)* Maar ma, gij wordt oma...!

(De keukendeur wordt voorzichtig geopend, Micheline komt traag en nieuwsgierig binnen, gevolgd door Zjang)

MICHELINE: *(met hand aan haar oor)* Wàt..., wàt zegt ge daar...?

SILKE: *(trots)* Ja, ik ben zwanger.

JONAS: *(wrijft over haar buik, dan fier)* En ik ben de papa...!

MICHELINE: *(krijgt het even moeilijk en omhelst Silke)* Maar m'n klein Silleke toch.

SILKE: Silleke..., Silleke..., ik ben wel 25 jaar hé.

MICHELINE: En voor wanneer is 't?

SILKE: Voor december.

MICHELINE: Dan zal 't een Kerstkindje worden. Weet ge al wat 't is?

SILKE: Ja, ne jongen.

JONAS: We gaan hem "Joske" noemen.

ZJANG: *(trekt z'n jas weer uit en laat zich uitgepuft op een stoel vallen)* Dan zullen we maar thuisblijven van Venezuela zeker.

SILKE: Ja, dan kunnen de arme kindjes van Venezuela er maar gelukkig mee zijn.

MICHELINE: En dan hebben wij onze goede daad voor dit jaar al gedaan.

ZJANG: Okee, morgen laat ik mijne Mitsubishi repareren.

SILKE: En kan die wc-pot hier nu niet eindelijk weg uit de living? Elke keer als ik die zie staan dan krijg ik druk op mijn blaas en dan moet ik pipi gaan doen. *(opent het deksel van de wc-pot en ontdekt iets)* Kijk eens in die wc-pot,

daar heeft precies al iemand z'n rug in uitgeschud.

MICHELINE: *(verontwaardigd)* Dat is toch niet waar zeker...?

SILKE: *(haalt er de cake van Jenny voorzichtig uit)* Wie heeft die daarin gegooid?

(Jonas neemt de cake van haar over en bijt er een stuk uit)

SILKE: *(berispt)* Allé, wie eet er nu iets op dat uit de wc-pot komt?

JONAS: Ikke, en 't is nog lekker ook.

ZJANG: Eigenlijk is dat wel origineel hé zo'n wc-pot in de living als decoratie. Dat hebben ze niet allemaal. *(z'n oog valt nu op de inhoud van de wc-pot)* Daar zit nog iets in...! *(haalt er nog een volle plastic zak uit)* Wie heeft dat erin gegooid...?

MICHELINE: *(verwonderd)* Maar die plastic zak herken ik. Die hebben ze ons meegegeven op de bank.

(Zjang kapt de plastic zak leeg op de tafel. De tafel ligt nu vol met pakjes bankbiljetten. Algemene verwondering)

MICHELINE: *(verbaasd)* Dat is het geld...!

ZJANG: *(vervolgt)* ...ons geld...!

SILKE: 350.000 euro, wat nen hoop zèg.

JONAS: *(bij zichzelf)* Ne wc-pot in de living brengt inderdaad geluk.

SILKE: Wablief?

JONAS: Och, ik heb ooit eens ergens gehoord dat ne wc-pot in de living geluk brengt.

SILKE: U kunnen ze toch alles wijsmaken hé.

JONAS: Silke, de bewijzen liggen hier op tafel.

ZJANG: *(met beide armen richting hemel)* Merci Tante Nonneke, ge zijt een goed mens, hallelujah...!

MICHELINE: Wie heeft er zin in een goei restaurantje bij den Italiaan? Kom, we gaan het goeie nieuws vieren. Onze pa trakteert.

ZJANG: *(met de stem van Joske)* Ja, dat zie ik wel zitten.

MICHELINE: Nu kan ons toch niks meer gebeuren.

JONAS: *(tot Micheline)* Mag ik dan nu mijn autosleutels terug alstublieft?

(Micheline geeft Jonas z'n autosleutels terug. Plots steekt Jenny haar hoofd binnen aan de keukendeur)

JENNY: Zjang...?

ZJANG: Ja.

JENNY: Hebben wij geen afspraak? Ge moet nog iets doen buiten hé!

ZJANG: Hoe...? *(als Jenny pesterig met de brief van Tina zwaait)* Okee Jenny, dat komt in orde.

(Jenny verdwijnt weer)

ZJANG: *(misnoegd tot Micheline)* Sorry euh..., ik kan niet mee op restaurant.

MICHELINE: En waarom niet?

ZJANG: Ik euh..., ik ga eerst mijn coniferen snoeien. *(af langs de keuken)*

(De rest blijft achter met vragende blikken)

DOEK